

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET VERLATEN HUIS

N° 2490

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het verlaten huis

HOOFDSTUK I

EEN INCIDENT IN DE RECHTZAAL

De Londense verkeersweg, die loopt van Newgate Street naar Ludgate Hill bij de Blackfriars Bridge geniet bij vele toeristen bekendheid van wege het feit dat in die straat het van ouds bekende gerechtsgebouw, de Old Bailey staat, waar soms zeer opzienbarende processen worden gehouden.

Zo'n proces stond ook nu de op sensatie beluste Londenaren te wachten.

Reeds dagen voor de eerste zitting zou plaats vinden, bleek er heel veel belangstelling te bestaan voor het strafproces tegen Margot Fraser en consorten.

De oorzaak daarvan lag minder aan de omvang of de ernst van het misdrijf, dat haar en haar medeplichtigen ten laste werd gelegd, dan wel aan het geheimzinnige, het romantische van het geval.

Het Openbaar Ministerie grondvestte de aanklacht hoofdzakelijk op het feit, dat de hoofdbeklaagde zich op onwettige wijze in het bezit had willen stellen van althans een deel der schatten, die naar men beweerde zich nog altijd moesten bevinden in het wrak van de «Tubantia», het grote Nederlandse schip, dat in de loop van de eerste wereldoor-

log ter hoogte van Zeebrugge door een Duitse torpedo tot zinken was gebracht.

Meer in het bijzonder luidde de aanklacht wegens verduistering van een stalen kistje uit de hut van de purser, waarin zich niet alleen geld had bevonden, maar ook de aanduiding van de juiste plek in het grote schip, waar de kisten met de gouden staven waren opgeslagen.

Op zich zelf beschouwd had dit dus eigenlijk niet veel te betekenen, maar de bijkomstige omstandigheden hulden het geval in een waas van geheimzinnigheid en romantiek.

Iedere krantenlezer wist dat de «Reclaimer» een Engels bergingsvaartuig het recht had verworven, een onderzoek in te stellen naar het goud, dat nog in het wrak zou zijn, maar niet velen wisten, dat dit vaartuig, ongeveer een week tevoren degenen, die nu terecht zouden staan, had opgepikt uit de golven, juist boven de plek, waar de «Tubantia» was gezonken, en verder wat er nog over was gebleven van een blijkbaar zeer snelle motorboot.

Onder de uit het water gehaalde schipbreukelingen had zich echter niet de jonge vrouw Margot Fraser bevonden.

Zij had zich aan de kiel van een omgeslagen sloep vastgeklampt en was uit haar benarde positie gered door niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, die haar, zonder bijna een draad aan haar lichaam, aan boord van de «Bruinvis» de particuliere duikboot van Raffles had gesleurd.

Als men mocht denken, dat de jonge, niet onknappe vrouw hem dankbaar was geweest, dat hij haar aan een wisse dood ontrukkt had, vergist men zich.

In opdracht van Raffles, had James Henderson haar enige kledingstukken gebracht, die nu juist niet erg vrouwelijk konden worden genoemd, maar althans haar naaktheid hadden bedekt. Toen had Raffles haar op een eenzame plek aan land gebracht, waar zij niets beters wist te doen dan haar redders uit te schelden voor alles wat lelijk was en allerlei bedreigingen tegen hen te uiten, omdat zij de oorzaak waren geweest, dat de motorboot, aan boord

waarvan zij zich met haar kornuiten had bevonden, vergaan was.

Hoe zij zich ten slotte weer bij haar kameraden in de misdaad had kunnen voegen, is een ander verhaal, waarvan de bijzonderheden wel later zullen blijken. Genoeg zij te vermelden, dat Raffles en zijn vrienden, Charles Brand en James Henderson, zich aan boord van de «Bruinvis» uit de voeten had gemaakt en dat zij zich nu bevonden onder de nieuwsgierigen, die de loop van het proces wilden volgen.

In de kranten had men kunnen lezen, dat de schipbreukelingen aanvankelijk hadden beweerd, dat er een ontploffing had plaats gehad, maar dit was niet lang staande te houden, want men vond in de achterste helft van de doormidden gebroken boot een complete, zeer goede duikerinstallatie, een luchtpomp, een hijstakel, en een paar duikerpakken. In de loop van de dag haalde men voorts van de zeebodem het lijk op van een man in duikerpak, die verdronken bleek te zijn, doordat de luchtbuis voor de helft was doorgesneden door een houw met een zwaar mes, dat men eveneens, half onder het zand begraven, terugvond.

Nog meer bezwarend werd de zaak voor de geredden, toen bleek, dat de verdronken duiker niemand anders was dan een zekere Jack Peanut, een bandiet, die reeds lang door de politie werd gezocht, terwijl onder de geredden twee mannen waren, Jim Armstrong en Tom Spike, bijgenaamd Fatty, die ook al goede bekenden waren van politie en justitie.

Er was dus aanleiding te over, het hele gezelschap in verzekerde bewaring te houden, vooral toen het bleek, dat er van een ontploffing geen sprake was geweest, maar dat de boot eenvoudig door midden gekraakt was als gevolg van een of andere geheimzinnige gebeurtenis, waarover geen van de arrestanten zich scheen te willen uitlaten. Dit was door deskundigen op dit speciale gebied onomstotelijk vastgesteld. Men had de motor opgevist, die volkomen in orde bleek te zijn, en desnoods, na te zijn gereinigd, dadelijk weer dienst zou kunnen doen.

Die leugen deed de beklaagden natuurlijk geen goed, evenmin als hun stilzwijgendheid, omtrent zekere punten, die opheldering vereisten.

Om één voorbeeld te noemen: het stond vast dat zij een dure en snelle boot hadden gebruikt. Hoe kwamen zij aan dat vaartuig? Geen van de opvarenden behoorden tot de kring van misdadigers, die over veel geld kunnen beschikken. Na een dag of drie echter meldde zich de bouwer van de boot aan, een Nederlander, die de tekening van het schip zo goed als het ging vervaardigd naar de overblijfselen, in een Engels blad had gevonden, en onmiddellijk zijn fabrikaat had herkend. Volgens zijn verklaring had hij het schip moeten bouwen in opdracht van een zekere Mr. Brown uit Manchester. De boot moest vooral snel en sterk zijn, en voorzien worden van een luchtpompinstallatie.

De bekende Hollandse scheepsbouwer had een nauwkeurige lijst gekregen van wat verlangd werd, en had zich daaraan ook gehouden. Toen de boot klaar was werd deze afgehaald in IJmuiden, zoals was afgesproken, door de zelfde man, die tijdens de bouw een paar keer was komen kijken en telkens een behoorlijk voorschot had gegeven, en die nu de rest in deugdelijke, Engelse bankbiljetten afdeed.

De bouwfirma had voor de uitklaringspapieren en voor alles gezorgd, en van zijn kant had de bemiddelaar van Mr. Brown uit Manchester twee mannen meegebracht, die zouden helpen bij het overbrengen van de boot, maar die de bouwer niet te zien had gekregen. Van de bemiddelaar kon hij een vrij goed signalement geven: een kleine, magere man, keurig gekleed, die zich beschaafd voordeed, en niet veel sprak.

Natuurlijk zocht men naar die Mr. Brown uit Manchester, maar men vond hem niet, of beter gezegd, men vond er maar al te veel. Manchester bleek achttien honderd zeventig inwoners met de naam Brown binnen haar muren te tellen, zodat de politie er maar niet eens aan begon, dadelijk begrijpende, dat de besteller van de boot maar een naam had

opgegeven, die zeer veelvuldig voorkomt.

Gedurende het vooronderzoek was gebleken, dat dezelfde arrestanten kort tevoren betrokken waren geweest bij een zeer geheimzinnige zaak in het huis van een zekere Mozes Beetle, een verdacht heler, die vlak bij de Tower woonde, in wiens huis de politie twee met touwen gebonden mannen had aangetroffen, terwijl een derde zwaar gewond was door een revolvershot, en men de vrouw, Margot Fraser, die naar later bleek, Liza heette, bewusteloos op de vloer vond uitgestrekt.

Zij verklaarden op het politiebureau, door een vijandige bende in het huis te zijn gelokt, en daar er van een diefstal niets bleek, moest men hen wel weer op vrije voeten stellen. Het was een zeer geheimzinnig en verdacht geval geweest, dat eigenlijk nooit is opgehelderd.

* * *

Onder de nieuwsgierigen voor de Old Bailey waren heel wat lieden, die nog een appeltje te schillen hadden met Vrouwe Justitia, en die vooral belang stelden in de « technische » bijzonderheden van het geval.

Toen eindelijk het uur sloeg, waarop de deuren geopend werden, stroomde de menigte naar binnen, de jongsten en vlugsten sprongen bij twee treden tegelijk de uitgesleten trappen op, om maar een goed plaatsje te krijgen, dicht bij de ballustrade, op de voor het publiek gereserveerde tribune.

De Old Bailey maakt altijd een sombere indruk, zelfs al schijnt buiten de zon, maar bij een bedekte lucht is het beslist een luguber gebouw.

Er liepen een paar boden heen en weer, die kwamen aandragen met kisten en manden, waarvan zij de inhoud, behoorlijk genummerd en geëtiketteerd, uitstalden op twee grote tafels dicht bij de zetels van de rechters.

Toen kwam de deurwaarder binnen, met zijn steek en zijn staf, stamppte daarmee op de vloer en riep met stentorstem:

— Stilte. Het hof.

De aanwezigen stonden op, de rech-

ters kwamen binnen, daarna de advocaten, vervolgens de Openbare Aanklager, tenslotte de leden van de jury, die een beetje schuchter en onhandig in hun lange bank schoven.

Toen bleef het even doodstil, een deur piepte, en de beklagden werden binnen geleid, vier in getal, drie mannen en een vrouw. De mannen zagen er tamelijk haveloos uit, ongeschoren en slecht gekleed, maar de vrouw had blijkbaar haar uiterste best gedaan, een gunstige indruk te maken, want zij was keurig gekleed, en had veel zorg besteed aan haar uiterlijk. Zij was zeer donker, en men zou haar zelfs zeer knap hebben kunnen noemen, zonder de harde, wrede uitdrukking in de zwarte ogen.

Alle vier moesten plaats nemen in dezelfde beklagdenbank, die dadelijk omringd werd door stevig gebouwde politieagenten.

Onmiddellijk daarna begon de voorlezing van de schier eindeloze akte van beschuldiging die menig toehoorder daarboven half in slaap deed vallen.

Toen dit was afgelopen, werden de getuigen binnengeropen, waaronder de bevelvoerder van het bergingsvaartuig de Reclaimer, de uitdrager Mozes Beetle, een of twee matrozen van de Reclaimer, en enkele deskundigen.

Nadat de formaliteiten waren afgelopen, werd Liza Fraser het eerst onderzocht, waaruit kon worden afgeleid, dat de openbare aanklager haar beschouwde als de voornaamste persoon uit de gehele, geheimzinnige zaak.

Haar advocaat een nog jonge man met levendige gebaren en felle ogen leunde dadelijk naar voren, en spitste de oren, gereed om onmiddellijk te protesteren als volgens hem een vraag buiten de orde ging.

De president had even in het lijvige dossier gebladerd en vroeg nu met scherpe stem, en zonder inleiding:

— Is deze zaak van u uit gegaan beklagde?

— Welke zaak? vroeg Liza Fraser kortaf.

— Laat ons geen tijd verliezen, door er omheen te draaien. Wij zijn hier bijeen om uit te maken wat er met de

«Tubantia» is geschied. Wat kwaamt gij en uw metgezellen daar doen, en waartoe diende de luchtpomp op de achterplecht van uw schip?

— Om ijs te maken.

Op de openbare tribune werd gegiecheld en onmiddellijk kwamen de agenten een paar trapjes naar beneden om de orde te herstellen. De president echter was aan zulke antwoorden wel gewend, en maakte zich niet boos. Dat behoefde hij ook niet te doen, want hij wist, dat hij een paar verrassingen voor de beklagde in petto had, die haar wel een toontje lager zouden doen zingen. Bedaard hernam hij dus:

— Aanstonds zullen deskundige getuigen verklaren, dat dit toestel niet bestemd was om ijs te vervaardigen, maar wel om lucht te pompen in de helmen van de duikers, die van uw vaartuig zijn afgedaald naar het wrak van de «Tubantia». Alleen de «Reclaimer» had daartoe de concessie. Wist u dat dat verboden was?

— Ik wist het niet, maar het kan mij ook niet schelen, zei de vrouw onverschillig. Aan boord van ons schip zijn geen duikers geweest.

— O, neen? Maar men heeft toch een compleet duikerscostuum in een der kajuiten gevonden.

Liza Fraser beet zich op de lippen en wist voor een ogenblik niet wat zij zou zeggen, en vergenoegde er zich dus mee, de schouders op te halen.

De president ging voort:

— Men heeft juist van ochtend het lijk opgehaald van een man in een duikerpak, die met een kabel verbonden was met een wrakstuk van uw boot.

De buis die hem van verse lucht moest voorzien was half doorgesneden met een mes, vermoedelijk met dit wapen. De man is herkend door beampten van Scotland Yard als Irwen O' Brander, lid van een beruchte bende. Er kan dus niet de minste twijfel aan bestaan, of die man is aan boord van uw schip geweest, en van daar neergedaald. Wat hebt gij daarop te zeggen?

Het duurde even voor de vrouw doodsblijk ten antwoord gaf:

— Niets. Niets anders dan dat de

duivel hem moge halen, die dit gedaan heeft.

De rechter had het zware, brede mes, hetwelk hij de vrouw getoond had, weer teruggegeven aan de bode die het hem had overhandigd, en hernam op dezelfde scherpe toon:

— Gij zult aanstonds vernemen, dat er verband bestaat tussen de dood van deze man en de ondergang van uw boot. Wij zullen nu overgaan tot het horen van de getuigen.

Dat verhoor duurde bijna een uur, en al die tijd zat Liza Fraser stom voor zich uit te staren met een verbeterd uitdrukking op haar gezicht, alsof zich iets baan wilde breken en dat met moeite werd weerhouden.

De deskundige kwam nogmaals verklaren dat er van een ontploffing geen sprake kon zijn geweest, en een andere getuigde dat de motorboot door een of andere oorzaak gekraakt was, en door midden gebroken. Een geneesheer kwam getuigenis afleggen over de doodsoorzaak van een der opvarenden, die onmiddellijk gezonken was nadat de aanvaring, of wat 't dan ook geweest mocht zijn, hem in het water had geworpen, en een andere verklaarde dat de duiker plus minus vier dagen in het water moest hebben gelegen, hetgeen nauwkeurig klopte met het tijdstip van de ondergang van de motorboot.

De kapitein van de « Reclaimer » getuigde, dat hij volstrekt geen geluid van een ontploffing had gehoord, maar wel een luid gekraak van splinterend hout, dat met grote kracht in stukken gebroken wordt. Het maakte op hem de indruk, alsof de boot zo maar pardoos op een rif was gelopen, en in tweeën was gebroken. Hij had vier drenkelingen opgepikt, en verder had hij zo vlug mogelijk alles opgevist wat nog drijvende was. Naderhand hadden zijn mannen op last van de politie de motor naar boven gehaald, en nog enkele andere onderdelen.

De kapitein verklaarde voorts nog, dat het onderzoek binnen in het wrak van de « Tubantia » intussen was hervat, en dat men het stalen kistje vermiste, dat toch stellig in een der kajuiten aanwe-

zig had moeten zijn.

Na deze verklaring wendde de president zich plotseling weer tot de vrouwelijke beklagde, en vroeg scherp:

— Wat is daarop uw antwoord? Weet u iets van dat kistje af?

Tot ieders verwondering, niet het minst van haar mede beklagden, vloog Liza Fraser plotseling overeind, en gilde, met een stem die oversloeg van dolle al te lang bedwongen woede:

— Dat ijzeren kistje heeft John Raffles. Het is in het bezit van dezelfde man, die jullie die nacht opbelde, om te vertellen dat wij in het huis waren van de uitdrager Mozes Beetle. Dezelfde man, die onder water Irwen O'Brander gedood heeft, door de luchtbuis door te snijden. Dat mes daar is van hem. Daarmee deed hij het. En hij deed nog meer. Zijn vervloekte duikboot was het, als jullie het dan wilt weten, die onze motorboot vernielde en een van onze jongens deed verdrinken. Zoek hem, en ondervraag hem. Ik heb er genoeg van! Jullie maken me gek met dat gevraag. Het is waar dat wij naar het goud zochten, en het is even waar, dat wij het niet gevonden hebben. Als iemand het heeft, dan moet hij het zijn, jullie eeuwige vijand, John Raffles.

Terwijl zij zo woedend stond te razen en te tieren, haar vuist schuddend tegen een onzichtbare vijand, had zij zich half omgewend.

Plotseling zweeg zij en bleef doodstil staan, in dezelfde houding. Haar ogen kregen een uitdrukking van verbijstering, en dadelijk daarop schoten zij vonken als van een roofdier.

Zij strekte de arm uit, wees naar de openbare tribune en gilde met overslaande stem:

— Daar, daar zit hij. Neemt hem gevangen. Grijpt hem dan toch, het is John Raffles.

Een hevig tumult ontstond.

Op de vijfde rij van de ballustrade af, op de hoek, juist naar de trap naar boven, sprong een man snel uit zijn bank, gaf een agent, die hem in de weg trad een opdonder en was met twee sprongen boven aan de trap.

Er werd een deur open gerukt en

weer dicht gesmeten, op de houten vloer van de gang rondom de tribune klonken vlugge voetstappen, een vloek, het geluid van een vallend lichaam, en toen nog alleen het verwarde geroep van een aantal boden en gerechtsdienaren die het hoofd schenen te hebben verloren.

Toen men er eindelijk aan dacht, de deuren te doen sluiten, was het te laat.

Van de geheimzinnige toeschouwer was geen spoor meer te ontdekken, en niemand had hem zelfs zien vluchten of naar buiten zien komen.

HOOFDSTUK II

EEN GEDURFD PLAN

Het was lang geleden, sedert zich zulk een opzienbarend incident in Old Bailey had voorgedaan. Er waren enige reporters, die verklaarden dat de vrouw zich moest hebben vergist, en haar kreet geslaakt had in de hoop, dat dit mischien haar straf zou verminderen.

Intussen viel het niet te ontkennen, dat een bezoeker van de tribune op het horen van de kreet de vlucht had genomen. De bloedneus van de agent die daar boven een opduvel had gekregen bewees het overvloedig.

Hoe het ook zij, en of de vluchteling al of niet de langgezochte avonturier John Raffles was geweest, Liza Frazer werd niettemin veroordeeld, en wel tot een gevangenisstraf van een jaar. Van de mannelijke beklagden werd er een tot zes maanden veroordeeld, en de beide andere kregen twee jaren, omdat zij nog wat te goed hadden.

Hiermee was de zaak voor het grote publiek afgelopen, dat het hele geval

al weer bijna vergeten was, want men leeft snel in deze tijd, en men kan zijn aandacht niet lang bij hetzelfde onderwerp bepalen, en zo dacht al spoedig niemand meer aan de « Tubantia », en ook niet meer aan het stalen kistje.

Er was echter één man in Londen, die er wel degelijk aan bleef denken, en die man was John Raffles, alias Lord Edward Lister, die de weergaloze stoutmoedigheid had gehad, zich onder de toeschouwers te mengen, die aanwezig waren bij de behandeling van het proces, dat zulk een romantisch einde had gevonden, en dat handelde over een zaak, waarbij hij zelf zo nauw betrokken was.

Hij was het wel degelijk geweest, die zo overijld had moeten vertrekken, toen door een toeval het oog van de beklagde juist op hem was gevallen. En als hij niet zo goed op de hoogte was geweest van de ganse inrichting van dat oude gerechtsgebouw, dan zou hij zeker

niet ongehinderd de straat en zijn auto hebben kunnen bereiken.

Maar Raffles kende er nu eenmaal deurtjes en gangetjes, die voor het grote publiek steeds gesloten blijven en waarvan men het bestaan zelfs niet kent.

Toen Raffles het verslag van de rechtszitting in de Daily Express las, zat hij met Charles Brand, zijn trouwe vriend, in een afgelegen hoekje van de grote conversatiezaal van de Windsor Club, die op dat tijdstip, de meeste clubleden zaten nog aan tafel, niet meer dan tien of twaalf aanwezigen telde, waarvan de meesten bij de leestafel zaten.

Brand had het gelaat van zijn vriend aandachtig gade geslagen en vroeg nu op zachte toon:

— De uitslag schijnt je niet te bevredigen?

— Inderdaad, Charles, de uitspraak bevredigt mij volstrekt niet, en om verschillende redenen. Ten eerste bevredigt het vonnis mijn rechtsgevoel niet, en ik krijg half en half de indruk dat men de vrouw laat boeten, niet voor wat zij nu gedaan heeft, maar voor vroegere misdaden, die al evenmin bewezen konden worden. Wij weten precies wat zij waard is, en als wij hadden kunnen getuigen, dan zou de straf waarschijnlijk zelfs veel te laag zijn. Maar om haar tot een jaar gevangenisstraf te veroordelen, wegens een poging tot het verboden ophalen van goed, dat er niet eens blijkt te zijn, dat vind ik wel wat kras.

— Wat is de tweede reden, waarom je niet voldaan bent?

— Die reden is van meer persoonlijke meer egoïstische aard, als ik mij zo mag uitdrukken, want met Liza Fraser verdwijnt de enige persoon van het toneel die mij op het spoor had kunnen brengen van die geheimzinnige misdadiger, die ineens is opgedoken. De Justitie weet niet, dat de « Grote Dallah » die hele zaak van de « Tubantia » voor zijn trawanten heeft uitgelopen, voorbereid en op touw gezet, en al die mensen hebben bewezen dat zij goed waren afgericht, en niets losgelaten. Maar ik weet des te meer. Ik weet dat er weer een man is opgestaan, die de taak van de bende aanvoerders wil overnemen, die

ik met zoveel moeite uit de weg heb weten te ruimen; ik mag gerust zeggen met gevaar voor ons beider leven. Of het wel precies dezelfde bende is, als waarvan achtereenvolgens Fox, Shydrift en Nicolson aan het hoofd stonden, zou ik niet durven beweren, maar ik weet absoluut zeker, dat die Liza Frazer, die zich toen Margot noemde, de enige was, die in zijn geheim was, en die weet wie hij werkelijk is. Ik leid dit af uit het feit, dat slechts zij bij hem achterbleef, als hij uit de ronde torenkamer van de Tower wegsloof. Zij kende de sluipweg, die aan alle andere streng verboden was, en heeft er stellig gebruik van gemaakt. Ik zal nu wel genoodzaakt zijn, een zeer moeilijk en tijdrovend onderzoek te beginnen naar die man, want vinden wil en zal ik hem. Tenzij ik een middel weet te vinden...

Hij zweeg en voltooide de zin niet.

Brand deed zwijgend een paar haaltjes aan zijn sigaret, voor hij opmerkte:

— Er zal wel niets aan te doen zijn. Het is een geluk dat de Grote Dallah al evenmin weet hoe hij jouw spoor zal moeten terugvinden. Een aanknopingspunt heeft hij niet, net zo min als jij.

— Eén slechts, maar dat is zwak, repliceerde Raffles. Ik heb goed op zijn handen gelet, zei Raffles peinzend, en zonder op te zien. Het waren zeer goed onderhouden handen, maar de middelvinger had een klein wondje, waarschijnlijk van een messede. Maar dat zal wel genezen zijn op dit ogenblik. Het is echter een aanknopingspunt, maar die Liza Fraser zou mij daarbij moeten helpen.

— Ja, maar dat kan zij nu eenmaal niet, want zij zit in de gevangenis, en komt er pas over een jaar uit.

— Tenzij ik haar voor die tijd bevrijd.

— Uit Tyburn? zei Brand in de grootste verbazing. Wie zou het durven ondernemen, iemand uit die oude, goed bewaakte vrouwengevangenis te bevrijden?

— Wel, ik zou het bij voorbeeld kunnen wagen, gaf Raffles kalm ten antwoord. Kijk, Charles, ik ben geen bovennatuurlijk wezen, die stenen in brood kan veranderen, maar ik kan wel iets

ondernemen, waarvoor een ander als iets onmogelijks terugdeinst. Je hebt zelf gezegd dat de gevangenis van Tyburn zo oud was, en dat is ook haar zwakke zijde. Ken je de inrichting er van?

— Neen, hoe zou ik?

Raffles glimlachte, tekende met potlood op een blaadje papier van een blocnoot een soort platte grond, en zei:

— De gevangenis van Tyburn stond in de middeleeuwen geheel afzonderlijk aan de oevers van de Theems en de achterzijde daalde loodrecht in het water van de rivier. Naderhand heeft men aan de voet een smalle kade aangelegd, en die is daar nog altijd. Is dat duidelijk?

— O ja, volkomen duidelijk, antwoordde Brand met voorgewende onverschilligheid. Maar aan de beschrijving mankeert toch nog het een en ander, denk ik. Bij voorbeeld de scherpe pennen op de muur, de hoogte daarvan, de tralies voor de vensters, in de achtergevel, en de bewaking op de binnenplaats.

— O, dat liet ik maar weg, omdat dat alles van weinig betekenis is, zei Raffles schouderophalend. Er zijn nog wel andere uitwegen uit Tyburn dan juist over de scherpe pennen van die muur heen. Ken je het inwendige van het gebouw?

— Neen, ik geloof niet dat ik er ooit geweest ben.

— Dat is heel jammer, want het is een prachtig staaltje van middeleeuwse bouwkunst. Er zijn onderaardse cachotten, en sommigen daarvan worden nog gebruikt, als een gevangene absoluut onhandelbaar blijkt. Dan is er nog iets anders ook heel merkwaardig, en dat is het hospitaal. Ik ken die zaal uitstekend. De muren zijn zeer dik, en er zijn vijf smalle, hoge vensters.

— Getralied natuurlijk? vroeg Brand ironisch.

— Neen, Charles, zonder tralies en die zijn ook overbodig naar men meent, want die zaal ligt boven een van de geweldige vierkante hocktorens, twintig meter boven de grond. Niemand zal het dus in zijn hoofd halen door een van die vensters te willen vluchten, ten-

zij hij in het bezit is van een sterke kabel, of van een touwladder. Eens heeft een ongelukkige vrouw een poging tot ontsnapping gedaan door zes beddelakens aan elkaar te knopen, nadat zij de bewaakster met een kandelaar bewusteloos had geslagen, maar op acht meter van de grond werd zij duizelig, liet los, en viel te pletter.

— Afschuwelijk. Het is dus onmogelijk uit die zaal te ontsnappen.

— Helemaal niet onmogelijk, tenminste als men beschikt over moed en voldoende kracht. Zijn er helpers, dan is het zelfs vrij gemakkelijk. Men moet alleen zijn richting goed kiezen, en niet naar beneden, maar naar boven gaan.

— Naar boven? herhaalde Brand verwonderd.

— Naar het dak, bedoel ik. Het is een plat dak, en het heeft een zware schoorsteen, die voorzien is van een kruislings aangebrachte afsluiting van ijzer maar die is dunkt mij, gemakkelijk te verwijderen.

— Maar hoe is dat dak te bereiken? Je kunt toch niet van buiten tegen de toren opklimmen? Tyburn ligt tegenwoordig wel aan de grens van de stad, maar het moet toch te zien zijn.

— Het is stellig te zien, aan drie zijden, maar aan de vierde kant, zal het dunkt me gaan, zonder dat men het hoeft te zien. Maar dat alles zou te gevaarlijk zijn, Charles. Neen, men zou binnendoor moeten gaan. De schoorsteen in kwestie komt uit in de keuken, die op de eerste verdieping is gelegen, en in die keuken bevindt zich, na een zeker uur in de avond, nooit iemand meer. Het middagmaal is het laatste maal, dat men er bereidt. Het heeft maar een heel gewone deur, die met een sleutel wordt gesloten, iedereen, als men tenminste met lopers weet om te gaan, kan ze openen.

Brand schudde het hoofd en zei:

— In ieder geval moet men dan toch binnen de gevangenis zijn. Het is al moeilijk om er uit te komen, maar het komt me nog lastiger voor, om er binnen te gaan.

— Hoe kom je er bij? Er worden bezoekers toegelaten en ook aalmoe-

niers, bestuursleden van reclasseringsverenigingen, geneesheren, detectives, rechters van instructie, advocaten, een heel legertje. Komman, Charles, zet niet zo'n bedrukt gezicht, want je maakt mij bijna aan het lachen. Het is werkelijk niet zo moeilijk, en ik nodig je uit nu met mij mee te gaan naar ons huis, dan zullen wij daar eens in alle kalmte een goed plannetje in elkaar draaien

dat moet slagen, als wij ons hoofd maar koel houden en precies weten wat er te doen valt. Liza Fraser moet ik in vrijheid stellen. Is ze dat eenmaal dan zal ze natuurlijk, onder een of andere vorming onmiddellijk de Grote Dallah opzoeken, of zich met hem in verbinding stellen, en ik zal wel zorgen dat zij dat niet doet, zonder dat ik er van op de hoogte ben.

HOOFDSTUK III

NAAR DE VRIJHEID

Tegen negen uur de volgende ochtend verscheen het gelaat van een bewaakster voor het getraliede luikje in celdeur Nr. 14, van de Tyburn gevangenis en een ruwe stem zei:

— Bezoek voor je, 14.

Langzaam stond Liza Fraser van de krib op, waarop ze had gepoogd te slapen.

Haar ogen hadden een verwilderde uitdrukking, en zij zag er heel anders uit, in haar grijze, katoenen gevangenis-kleding dan in haar eigen keurige kleren.

Zij keek de bewaakster achterdochtig aan, en zei met haar enigszins hese stem:

— Hoe kan er bezoek voor mij zijn? Ik heb geen man. Ik heb geen kinderen, geen broers of zusters en ze hebben mij verteld dat eenmaal in de week alleen familieleden je mogen bezoeken.

— Het is een dame van de reclasering.

— Verzoek haar dan beleefd of ze naar de bliksem wil lopen, zei Liza sarcastisch. Als er gereclasseerd moet worden, zal ik dat zelf wel doen. En met die woorden ging ze weer op haar brits zitten, maar de bewaakster haalde de schouders op en zei:

— Nou... nou... kalm aan een beetje. Het zou wel eens goed voor je zijn, als je verstandig werd toegesproken. Ze mag trouwens niet langer dan tien minuten bij je blijven, en je snapt zeker wel dat ik in de buurt blijf. En denk er om dat je geen versnaperingen of sigaretten of wat dan ook mag aannemen, en dat we je direct fouilleren, zodra die dame weg is.

— En als ik nu eens geen bezoek wil ontvangen? viel de vrouw heftig uit. Jullie hebben toch niet het recht om me dat op te dwingen? Zij hebben mij nu eenmaal hier naar toe gesleept, maar nu wil ik dan ook met rust worden gelaten.

Als enig antwoord schoof de bewaakster de deurknippen terug, opende het deurslot met haar sleutel, en zei tot de nog onzichtbare bezoekerster:

— Gaat u maar naar binnen, mevrouw en probeer haar te temmen, maar als u het langer dan twee minuten uithoudt dan bent u knap. U kunt dadelijk waarschuwen als u last met haar krijgt, want ik blijf vlak in de buurt voor de deur.

De deur ging open en de bezoekerster stapte naar binnen.

De gevangene wilde haar met gebalde vuisten tegemoet treden toen zij eensklaps bleef staan waar zij stond, want de bezoekerster, met de rug naar de deur gewend, had een beweging gemaakt die wel zeer zonderling kon worden genoemd voor een afgevaardigde van het reclasseringsbureau; zij had namelijk de gevangene heel duidelijk en nadrukkelijk een knipoogje gegeven.

Liza wist zich onmiddellijk te beheersen, en bromde:

— U kunt blijven nu u er eenmaal bent, maar maak het alsjeblieft kort, want ik ben niet van de soort, die van preken gediend zijn.

— Ik zal zo kort mogelijk zijn, mijn kind, zei een zachte stem, en weer kneep de bezoekerster haar een oog veel betekend dicht, onzichtbaar voor de bewaakster, die voor de deur was blijven staan, en nu en dan een blik door het luikje wierp.

Zij kon ook niet zien hoe de bezoekerster uit een tasje, dat zij bij zich had, een klein opgevouwen pakje te voorschijn haalde, dat zij vlak voor haar staande Liza in de hand drukte, terwijl haar lippen duidelijk maar onhoorbaar de woorden vormden:

Direct lezen.

Terwijl de bezoekerster op enigszins zalvende toon sprak, las de gevangene het briefje met neergeslagen ogen, hetgeen de indruk wekte alsof zij geduldig wachtte totdat de bezoekerster met haar toespraak klaar zou zijn. Die indruk althans kreeg de bewaakster, en deze kon ook volstrekt niet zien, dat er in het papiertje een kleine pil gewikkeld was, die Nr. 14 ongemerkt snel naar

haar mond bracht en inslikte, waarna zij het papiertje ineenfrommelde.

De vriendelijke stem klonk nog maar altijd door, overredend en troostend, en de bezoekerster liet het verkreukelde papiertje onderwijl ongemerkt in haar tasje vallen. Na een minuut of zeven, acht, vertrok de bezoekerster, met de belofte te zullen terugkomen, en te doen wat mogelijk was om het lot van de gevangene te verzachten, die nu wel precies wist wat zij aan haar zogenaamde reclasseringsdame had.

Een uur nadat deze vertrokken was, en nadat Liza Fraser zorgvuldig was gefouilleerd door de bewaakster, werd Nr 14 ineens ziek.

Toen haar eten werd gebracht, had zij hoge koorts, klappertandde en klaagde over hoofdpijn. Haar hoogrode kleur maakte de bewaakster ongerust, en de dokter werd geroepen, die steeds in de gevangenis moest vertoeven, en die het geval ernstig genoeg vond, om de zieke onmiddellijk naar de ziekenzaal te laten overbrengen, waar zij tenminste op een zachter bed kon liggen.

De koorts nam niet af, integendeel, de thermometer bleef oplopen en daar de dokter nog niet wist wat de oorzaak kon zijn, schreef hij kininepillen voor. De zieke hield de pil even in haar mond, draaide haar gelaat naar de muur, en spuwde, de instructie in het briefje volgend, de pil ongemerkt uit.

En zo nam de zogenaamde koorts niet af.

Tenslotte echter sliep de patiënte in, en de bewaakster sloeg haar enige tijd gade, en keerde toen, gerustgesteld, terug naar haar plaats bij de deur, waar zij ging zitten aan een eenvoudig, wit houten tafeltje, en begon haar lijsten in te vullen.

Maar het duurde niet lang, of een onoverwinnelijke slaperigheid scheen zich van haar meester te maken. Zij wreef een paar maal haar ogen uit, geeuwde, en mompelde verbaasd voor zich heen:

— Wat scheelt mij toch? Ik kan ternauwernood mijn ogen open houden. Dat is mij nog nooit overkomen, en ik begrijp niet hoe ik nog twee volle uren

moet wakker blijven, voor ze me komen aflossen.

De vrouw nam het besluit door middel van sterke koffie deze aanval van slaap te bestrijden, maar zij kwam niet verder dan tot het opzetten van water boven de vlam van een gascomfoortje.

Al wachtende tot het water zou koken ging zij weer op haar stoel zitten, en op dat verre van gemakkelijke, harde meubel viel zij bijna onmiddellijk daarna vast in slaap.

Een minuut later mengde haar regelmatig ademhaling zich met het gesuis van de stoom, die uit het waterketeltje opsteeg.

Liza Fraser hief langzaam en onhoorbaar het hoofd van het kussen op, en luisterde ingespannen.

De grote zaal was slecht verlicht, want er brandde slechts een enkel lampje in een ballon van melkglas boven het tafeltje van de bewaakster.

Het hoofd van de vrouw was haar op de borst gezonken en ieder ogenblik dreigde zij van haar stoel te vallen.

Nu aarzelde de zogenaamde patiënte niet langer, maar wierp het dek van zich af, en liet zich uit het bed glijden. Haastig en onhoorbaar liep zij langs het middenpad, naar het tafeltje, schoof behoedzaam de stoel zodanig terzijde, dat de bewaakster, die sliep alsof zij nooit meer wakker zou worden, tegen de muur leunde, en niet van haar stoel kon vallen. Vervolgens draaide zij de kraan dicht, en het hinderlijke gesuis hield op.

— Nu, ik moet zeggen dat de Dallah dit prachtig heeft voorbereid, mompelde Liza Fraser vol bewondering. Als het overige net zo vlot gaat, dan heeft hij hier een meesterstukje geleverd. Hoe was 't hem mogelijk, alleen in h  r eten iets te laten doen, dat haar zo diep deed inslapen? Hij schijnt toch veel knapper te zijn, dan ik dacht. En nu hangt het verder voor een groot deel van mij af.

Zij liep snel naar haar bed, opende het kastje daarboven, trok haar pyjama uit, een hemd en slippje aan en daarover haar kleren.

Daarop sloop zij naar het raam, dat het dichtst bij de hoek was, aan dezelfde kant van haar bed, en opende

het zonder moeite. Zij wierp een blik naar omlaag en huiverde. De hoogte deed haar duizelen. Zij zou het nooit durven zo overwoog zij, zich op welke wijze dan ook uit dit hoge raam naar beneden te laten zakken.

Terwijl zij hier nog over nadacht liet een naburige torenklok twee slagen horen, en nauwelijks was de klank daarvan weggestorven, of een zacht geritsel deed haar omhoog zien.

Vlak voor haar daalde het ondereinde neer van een touwladder en meteen begreep zij, dat zij niet naar omlaag, maar omhoog zou moeten gaan.

Ook dit was echter nog gevaarlijk genoeg.

De ladder bewoog heftig, een paar mannenvoeten kwamen te voorschijn, een paar benen en daarna een romp, en een zachte stem vroeg fluisterend:

— Klaar? Schoenen aan? Niet bang zijn.

— Nu, een pretje is het anders niet. Ben je alleen? Neen, Ted is boven.

— Wie is Ted?... Nu, dat kan mij niet schelen. Hebben jullie een touw bij je? Kun je mij dat om mijn middel binden, en het boven vasthouden?

De helper knikte, klom een paar treden hoger, en stak haar het uiteinde toe van een dik, sterk touw, met de woorden:

— Bind dat om je middel, maak de knoop stevig vast, en draai die dan zo om, dat die achter op je rug komt. Wij zullen het touw boven vasthouden. Slaap de bewaakster vast?

— Als een os.

— Goed. Zet een stoel voor het raam en klim langs de touwladder omhoog, maar wacht tot je het touw om je middel strak voelt trekken.

De man klom weer naar boven en verdween uit het oog. Liza Fraser deed wat haar gezegd was, maar voelde hoe de moed haar bijna ontzonk. Het zweet brak haar uit bij de gedachte, dat zij aanstonds boven een afgrond van meer dan dertig meter diepte zou hangen, en zij beefde.

Zij beet haar tanden op elkaar, zette de stoel voor het raam, klom erop, plaatste een voet op de vensterbank,

draaide zich voorzichtig om, en tastte met haar voet naar de onderste sport van de touwladder. Zij begon te klimmen. Zij behoefde nauwelijks twee meter af te leggen, maar bij iedere sport nam haar angst toe. Ongeveer halverwege, werd zij door een duizeling bevangen. Zij slaakte een half onderdrukte, rauwe kreet van doodsangst, liet de touwladder los, en zou te pletter zijn gevallen, als niet vier krachtige vuisten daarboven het touw hadden vastgehouden, dat zij zich om het lichaam had gebonden.

Niet zonder grote inspanning trokken de vier handen het slappe lichaam van de in zwijm gevallen vrouw omhoog, en over de rand van het dak.

Een paar minuten hielden zij zich bezig met haar bij te brengen ondertussen scherp luisterend, uit vrees dat de kreet daar beneden gehoord zou zijn.

Toen zei Charles Brand, die een flesje reukzout onder de neus van de vrouw hield, zacht:

— Je middel schijnt krachtig te zijn geweest, Edward.

— Wacht maar even. Ik geloof dat zij bijkomt. Heb je de touwladder opgetrokken?

— Daar ligt zij.

— Dan vlug door de schoorsteen naar beneden, zoals wij gekomen zijn. Je kent je instructies. Het overige moet ik aan jou overlaten, maar Henderson en ik verliezen je niet uit het oog, daar kun je op rekenen.

Op dat ogenblik sloeg Liza Fraser de ogen op, keek verwilderd om zich heen, slaakte een diepe zucht, en mompelde:

— Ik geloof dat ik me nogal dwaas heb aangesteld?

— Dat is niet zo erg, maar je hebt even geschreeuwd en dat kan gehoord zijn. Kun je staan?

— Dat zal wel gaan, antwoordde de vrouw, en zich steunend op de schouder van Raffles kwam zij overeind. Wat moet ik nu doen? Ik durf niet meer op die touwladder.

— Hoeft ook niet. Je zult door de schoorsteen moeten, maar die is heel breed, en er zijn klimijzers in. Het zal niet zoveel moeite kosten.

— Een van jullie was natuurlijk de zogenaamde reclasseringsdame? Mijn compliment. Het was prachtig. Iedereen zou je voor 'n vrouw hebben aangezien. Wat zijn verder de instructies van de Dallah?

— De enige instructie is, dat je onmiddellijk naar hem toe gaat. Hij zal je natuurlijk willen spreken.

— Natuurlijk, maar hij zal jullie wel niet hebben gevraagd om mij bij hem te brengen. Hij zal wel niet zo dom zijn om zijn geheim prijs te geven.

— Maar nu moeten wij voortmaken, want wij hebben al te veel tijd verloren.

Brand rolde de ladder en het touw op, stak ze in een zak die hij omhing en liep naar de grote schoorsteen wat verderop. Hij stapte over de rand, en begon langs de klimijzers af te dalen, en ditmaal volgde de vrouw hem zonder aarzeling, terwijl Raffles met zijn zaklantaarn het inwendige van de schoorsteen verlichtte.

Volgens haar berekening waren zij zeker wel tien meter gedaald, toen onder haar de waarschuwing gefluisterd werd:

— We zijn er. Wees voorzichtig en schop niet tegen de haardijzers.

Zij bevonden zich nu in een volkomen kaal vertrek, waarvan het enige venster voorzien was van een luik, dat echter op dit ogenblik open stond.

— Moeten wij daaruit? vroeg de vrouw.

— Ja, maar je hoeft niet bang te zijn het is niet hoog. Er staat een ladder klaar, en we komen zo op het plat van de keuken. Wacht, ik zal eerst gaan.

Raffles sloeg zijn been over de rand van het raam, en begon de ladder af te dalen.

De vrouw volgde hem onmiddellijk, en Brand sloot de kleine stoet. Zij liepen over het plat, en behoefden nu slechts het raam binnen te stappen van de keuken. Raffles opende de gangdeur luisterde scherp toe, en fluisterde toen:

— Voortmaken. Ik geloof dat ik al onraad hoor. Het is goed dat zij ons in een geheel ander gedeelte zullen zoeken. Geef mij een hand, want het is hier stikdonker, en ik durf geen licht maken. Voorzichtig, en let op: hier be-

gint de stenen trap. Tel de treden, het zijn er veertien. Zo, nu zijn we er bijna.

Zo vlug zij konden, liepen de drie vluchtelingen door een smalle mufrikkende gang, die waarschijnlijk zelden of nooit gebruikt werd, en kwamen aan een met ijzer beslagen deur, die niet gesloten bleek te zijn.

— Deze was de lastigste, zei Raffles glimlachend. Het heeft me een kwartier gekost om het slot te openen. Nu nog deze binnenplaats, en de muur. Aan de andere kant wacht je de vrijheid.

— O, ik ben nu niet bang meer, zei Liza.

— Dat is heel goed, maar wij zijn

nog niet buiten. Je kreet is zeker gehoord, en ze zullen stellig je ontsnapping nu wel ontdekt hebben.

Raffles zweeg en liet een zacht, gefluit horen.

Het sein werd onmiddellijk op dezelfde wijze beantwoord en een seconde later verscheen een hoofd boven de muur dat even rondkeek, en toen tilden een paar sterke armen een ladder over de muur heen. Liza klom omhoog, twee geweldig grote handen grepen haar beet en lieten haar aan de andere kant van de muur zakken.

Zij stond in een donker achterstraatje... zij was vrij.

HOOFDSTUK IV

HET LEDIGE HUIS

Raffles en Brand waren haar vlug achterna geklommen en zodra Brand op de muur zat, trok hij de korte ladder naar zich toe.

Een eindje verder stond een auto geparkeerd, die er uit zag als een gewone taxi.

— Wij moeten nu maar hopen, dat ze ons niet nazetten, zei Liza met een minachtende blik op het tamelijk oude, haveloze vehikel.

— Wacht even met je oordeel, die wagen loopt heel snel, stelde Raffles haar gerust. Een van ons zal je rijden. Je behoeft hem alleen maar te zeggen waar hij je heen moet brengen.

— Niet nodig, ik zal zelf wel chaufferen, zei Liza kortaf. Het kan onmogelijk de bedoeling van de Dallah geweest zijn, dat ik een van jullie met zijn verblijfplaats zou bekend maken. Ik ben jullie heel dankbaar voor het goede werk dat je geleverd hebt, maar ik steek mijn hoofd niet in de strop, door een

van jullie het huis van de Dallah aan te wijzen, zonder dat ik daartoe uitdrukkelijk instructies heb ontvangen.

Raffles beet zich even op de lippen, maar hij beheerste zich, en zei rustig:

— Zoals je verkiest. Wij hebben ook geen opdracht gekregen van de Dallah om je bij hem te brengen, alleen om je te bevrijden. Dat is nu gebeurd, en daarmee is dus onze taak afgelopen. Dave zal met je meegaan, en je kunt hem afzetten waar je wilt.

— Dat klinkt beter. Nu, dan wel bedankt Ted, en ik hoop je gauw weer te zien. Als de Dallah meer zulke mannen had als jullie, dan zou hij heel wat meer kunnen ondernemen. Tot ziens.

Zij drukte Raffles de hand, en stapte in de zogenaamde taxi, terwijl Brand haar volgde, na snel op luisterende toon een paar woorden met Raffles te hebben gewisseld.

Liza bedacht zich even voor zij zich achter het stuurwiel neerliet en zei kort-

af tot Brand:

— Rijd jij maar het eerste gedeelte. Mijn handen schrijven nog een beetje van het klimmen. Ik kan het wiel niet zo lang vasthouden. Rijd naar Waterloo Bridge. De paar minuten die ik dan nog te rijden heb, doe ik wel alleen.

— Zoals je wilt, zei Brand schouderophalend.

Hij maakte contact, trapte het gaspedaal neer, en Liza kon al heel spoedig constateren dat de taxi inderdaad niet was wat zij scheen. De motor was blijkbaar zeer krachtig, onder de gedeukte kap, en de wagen stootte door de stille straten en langs de rechte einden met een snelheid van tachtig kilometer per uur. Liza vermoedde, en nog een weinig suf door de uitwerking van het middel dat zij had moeten innemen, leunde naast Brand gezeten, achterover en bemerkte volstrekt niets van de grote auto, die de taxi volgde als een schaduw.

De tocht naar Waterloo Bridge duurde bijna een half uur. Zodra zij deze brug gepasseerd waren, legde Liza haar hand op de arm van Brand, en zei:

— Stop nu maar. Het is nu niet ver meer, en ik zal zelf wel rijden. Stap maar uit. Je zult wel ergens een taxi vinden. Heb je zelf instructies van de Dallah?

— Morgen samenkomst in « De Blauwe Druif ». Maar hij komt zelf niet. Een van de kapiteins komt.

— Goed ik zal er ook zijn, en ik hoop je terug te zien, Dave. Jullie zijn flinke kerels. Ik zal de Dallah rapport uitbrengen. Tot ziens.

Brand stapte uit, en keek achter zich, terwijl de taxi wegreed.

Van de grote volgauto was echter niets meer te bespeuren. Brand keek de wegrijdende taxi even na en zag, dat deze een hoek omsloeg. Hij wist wat er zou gebeuren. Door op een verborgen knop te drukken, had hij een mechanisme in werking gesteld, dat de wagen na vier à vijf honderd meter zou doen stoppen.

Hij zag uit de verte, dat de vrouw uitstapte, even om de wagen heenliep, haar schouders ophaalde en toen haar weg voortzette.

Na ongeveer honderd meter te heb-

ben afgelegd, sloeg zij de hoek van een zijstraat om, die op de kade uitliep. Aanstonds verliet Brand zijn schuilplaats, liep zo hard hij kon, naar de hoek, en stak er voorzichtig zijn hoofd om.

Het was een vuile, donkere, vervallen straat, zoals men ze in die buurt nog maar al te veel aantreft, en Brand begreep onmiddellijk dat de Dallah in zulk een buurt onmogelijk kon wonen.

Maar wat zocht de vrouw er dan? Was een van die huizen misschien een plek van samenkomst? Zou zij hem van daar kunnen oppellen?

In dat laatste geval was alle moeite voor niets geweest, want na de eerste woorden zou al blijken, dat de bevrijding volstrekt niet het werk was geweest van de geheimzinnige bendeleider.

Aldra zou die sluwe booswicht de toedracht doorzien, en er was niets gewonnen, integendeel, veel, zo niet alles zou verloren zijn, want de Dallah zou voorzichtiger worden dan ooit.

Dat Raffles wel degelijk met deze mogelijkheid rekening had gehouden, en toch het plan ten uitvoer had gebracht, bewees voor de zoveelste maal dat geen moeilijkheden en bezwaren de Grote Avonturier te veel waren, als er slechts een geringe kans bestond, dat zij hem nader tot zijn doel konden brengen.

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Brand, terwijl hij de vrouw nastarde, die met vlugge stappen en zonder een enkele maal achter zich te zien, de straat verder inliep.

Bij 't zwakke schijnsel van 'n straatlantaarn bleef zij staan en keek spieënd rond. Maar de donkere straathoek kon zij niet zien, maar Brand zag duidelijk hoe de vrouw het tegelpaadje van een verwaarloosd voortuintje volgde, en toen op de belknop drukte naast een smalle straatdeur.

Na een poos ging de deur open, en de vrouw verdween.

Brand verloor geen tijd, maar stak zo snel hij kon de straat over, zich niet bekommerend om de taxi, en bereikte het huis nauwelijks enkele seconden later.

Het maakte deel uit van een rij vervallen huizen, allemaal van een voortuintje voorzien, even smerig, haveloos en slecht onderhouden.

In de omgeving deed zich geen enkel geluid horen, en geen voorbijganger vertoonde zich. Heel in de verte klonk de stap van een politieagent, regelmatig, en een gevoel van veiligheid schenkend.

Brand meende absoluut zeker te zijn van het huis, waarin hij de vrouw had zien binnegaan, en het verbaasde hem wel een beetje, dat hij nergens een spoor van licht zag.

Het huis was smal en telde drie verdiepingen, maar er was maar een enkele huisdeur.

Er was geen sprankje licht te zien, noch onder de voordeur, noch achter de ramen terzijde daarvan.

Het maakte zelfs de indruk, alsof de benedenverdieping onbewoond was, want er hingen zelfs geen gordijnen voor de ramen.

Hij keek naar boven, maar ook daar was alles donker.

Teneinde raad beproefde hij de deur toen eens, maar die bleek stevig gesloten.

Hij ging terug, stak de straat over, stapte een portiek in, en nam het huis van onder tot boven aandachtig op.

Zijn verbazing nam toe, toen hij bemerkte, dat op alle verdiepingen de ramen zonder gordijnen waren.

— Was het huis dan geheel onbewoond?

— Maar als dat zo was, hoe was dat dan te rijmen met het feit, dat de vrouw had moeten aanbellen, voor zij werd binnengelaten?

— Zonderling, mompelde Brand voor zich heen. In ieder geval moet er zich iemand in dat huis hebben bevonden, die de deur voor die meid heeft open gedaan.

Aanbellen vond hij te riskant, en er bleef dus niets anders over, dan te wachten, totdat de vrouw weer naar buiten zou komen.

Maar er verliep een kwartier, een half uur, en er gebeurde niets.

Brand stond van ongeduld te trappe-

len en kon tenslotte deze onzekerheid niet meer uithouden.

Hij stak de stille straat weer over, en beproefde zijn krachten op een der ramen.

Tot zijn verrassing bemerkte hij dat een daarvan al heel gemakkelijk te openen was door middel van een der kleine sterke gereedschappen van zijn mes, dat hij altijd bij zich droeg.

Het was een gewoon schuifraam, en een pen bleek er aan de binnenzijde niet op te zijn.

Hij wierp nog een blik in het rond, stapte toen haastig naar binnen, en sloot het raam onhoorbaar.

Zoals hij van buiten al had kunnen waarnemen, was het vertrek ontdaan van ieder meubelstuk. De vloer was kaal, de planken waren uitgesleten, het vocht droop van de muren, waarvan het behang in lappen neerhing.

Brand kon dit alles opmerken bij het licht van een straatlantaren aan de overzijde van de straat.

De gangdeur stond open, evenals de deur naar een tussenkamer, die weer in verbinding stond met een achterkamer, al even naargeestig en kaal.

Brand had zich vergenoegd, een blik in deze vertrekken te werpen, waarvan het laatste met twee smalle ramen uitzicht gaf op een morsig, rommelig binnenplaatsje, dat waarschijnlijk door omwonenden als vuilnisvat werd gebruikt. Een mufte stank drong zelfs door de gesloten ramen naar binnen.

Het werd Brand hoe langer hoe onbegrijpelijk, met welk doel de vrouw dit huis was binnengegan.

Toch waarschuwde hem zijn instinct dat hij voorzichtig zou moeten zijn. Die stilte was niet te vertrouwen.

Toen hij de donkere gang betrad, die naar de voordeur leidde, tastte hij naar zijn revolver.

Het bleek dat de voordeur alleen maar met het nachtslot gesloten was, en met een enkele knip. Het kon niet anders, dat had Liza Frazer moeten doen, of degene die haar de deur had geopend. Maar waar waren zij nu? Was het mogelijk dat beiden het huis langs de achterkant verlaten hadden?

Brand besloot, dit onmiddellijk te gaan onderzoeken. Hij vond een keukentje, met een deur die naar het binnenplaatsje leidde. Het slot was stijf verroest. Er zaten twee knippen op, eveneens zo sterk verroest, dat Brand onmiddellijk begreep, dat de vrouw langs deze weg niet zou zijn vertrokken. Dus was zij nog in huis?

Brand wilde zekerheid hebben, en liep de trap op met een haast en een ongeduld, die zijn aanwezigheid zeker moeten verraden. Maar daarom bekommerde hij zich nu niet meer. Hij moest dit raadsel oplossen.

Maar hij zou gerust meer leven hebben kunnen maken zonder dat het er iets toe deed, want op geen der verdiepingen vond hij een levend wezen, met uitzondering van een aantal spinnen, die bij zijn binnen komen wegekropen, tot hij de zolderverdieping bereikte. Er was een dakluik, maar ook dit was aan de binnenzijde gegrendeld.

Ten einde raad begaf hij zich weer naar beneden, en onderzocht nu de voordeur bij het licht van zijn zaklantaarn, op gevaar af, door een late voorbijganger te worden gezien.

En toen onderdrukte hij met moeite een kreet van verbazing en woede.

Hij had het schelledraad gevolgd, maar dat leidde niet naar een bel binnenshuis, maar verdween door de

achtermuur van het huis. Er was echter nog meer. De deur kon geopend worden door middel van electriciteit. De knip was goed gesmeerd, en er was geen trektouw, maar een snor van sterk staaldraad, dat eerst met een lus om de knop van de grendel was geslagen, vervolgens over een kleine katrol liep, en daarna in de vloer verdween.

Er was dus ergens beneden een mechanisme waarmee het loopslot kon worden opengetrokken.

Alles goed en wel, mompelde Brand half huid voor zich heen, terwijl hij zijn lantaarn weer doofde. Maar hoe, voor de duivel, is zij dan buitenshuis gekomen.

Het antwoord kwam snel, onverwacht en op niet zachtzinnige wijze.

Een stuk of vijf mannen kwamen eensklaps het zijkamertje uitstormen, wierpen zich in het donker op hem, ont namen hem onmiddellijk zijn revolver, en bonden ondanks zijn hevig verzet hem de handen op de rug, terwijl tegelijkertijd hem een prop in de mond werd gestopt.

Toen zei een spottende stem, die hij flauw meende te herkennen, op een dreigende toon:

— Je wilt weten hoe Liza Frazer het huis is uitgegaan. Heb maar even geduld broer, want je zult dezelfde weg volgen, maar ik denk niet dat jij wel ooit zult terugkeren.

HOOFDSTUK V

HET OMINEUZE TELEFOONTJE

Brand was te verstandig om na de eerste minuten van een wilde worsteling nog aan verzet te denken. Hij had gevoeld dat zijn vuist een tegenstander midden op de neus had getroffen, maar veel meer had hij niet kunnen doen in het donker.

Hij voelde zich nu aangrijpen door zes sterke handen, die hem voortduwden in de richting van het binnenplaatsje.

Allen gingen het morsige keukentje binnen, en nu bemerkte hij dat men het huis al op een zeer vreemde wijze kon verlaten, namelijk dwars door de smalle aanrecht heen.

Een van de mannen trok de deurtjes daaronder open, en Brand zag hem door een opening in de bodem naast de gootsteen verdwijnen.

Hij kreeg bij wijze van uitnodiging een stomp, om de man te volgen, en daar er aan verzet niet meer te denken viel, zo liet hij zich op zijn beurt door

het duistere gat glijden.

Hij trachtte goed op te letten en meende dat hij nu werd voortgeduwd door een gang die schuin onder het binnenplaatsje moest doorlopen. De gang zou dus moeten voeren in de richting van de Theems. Maar aldra was hij de richting volkomen kwijt, want de gang beschreef talrijke bochten en had scherpe hoeken. Sommige gedeelten waren nieuw, andere moesten al heel oud zijn, gelijk Brand kon zien bij het onzekere licht van een kaarslantaarn, die een van de mannen had ontstoken. Hij veronderstelde dat men zich hier bevond in een overblijfsel van het oude rioleringsstelsel, dat al bijna sedert een halve eeuw buiten gebruik was gesteld en vervangen door ijzeren rioolbuizen.

Hoe lang de tocht duurde zou hij later onmogelijk hebben kunnen zeggen maar het was in ieder geval tamelijk lang.

Men had hem de prop uit de mond

genomen, en zijn armen waren niet gebonden. Twee mannen liepen voor hem, en drie volgden hem op de hielen.

Brand maakte van die halve vrijheid onmiddellijk gebruik.

De hoop dat Raffles dit huis zou vinden was al zeer gering, maar hij wilde toch rekening houden met die mogelijkheid. Hij vond in een van zijn zakken een enveloppe, en begon die in zijn zak in kleine stukjes te scheuren.

Ongemerkt haalde hij telkens een snipper te voorschijn, en liet die op de grond neerwarrelen, naar het voorbeeld van Klein Duimpje.

De bandieten, want Brand twijfelde geen ogenblik aan de aard van zijn ontvoorders, moesten de weg in dit doolhof van gangen uitstekend kennen, want zij aarzelden nooit, en liepen snel voort.

Tenslotte, juist toen Brand een vreemd geluid meende te horen, waarvan hij niet goed begreep waar het vandaan kwam, toen het hem plotseling inviel, dat het zeer waarschijnlijk veroorzaakt werd door het klotsen van het Theemswater, bleef het troepje staan in een kelderruimte, recht tegenover een deur, die daar zeker pas was aangebracht, want het ijzerwerk was nog niet aangetaast door roest, en het hout had nog een lichtgele kleur.

Het bleek dat deze deur aan beide zijden gegrendeld kon worden, want Brand zag er aan deze kant twee, en hij hoorde het terugschuiven van de anderen, nadat de voorste man met de kolf van zijn revolver op het paneel had geklopt.

De deur ging open en Brand keek in een eigenaardig vertrek, dat niets anders bleek te zijn dan de bodem van een put of schacht, waarin vroeger talrijke buizen van het riool uitmondten.

Het was een zogenaamde verzamelput, ook wel verdeelkolk genoemd, die al sedert bijna een halve eeuw geen dienst meer deed.

Het vertrek was rond, en een ijzeren ladder, die tegen de muur was bevestigd liep loodrecht omhoog en eindigde vlak voor de uitmonding van een der grootste buizen.

Aan een snoer hing een elektrische

lamp van de zoldering af.

Maar voor dit alles zag Brand de vrouw, die de deur geopend had. Het was Liza Fraser.

Op haar gelaat lag een trek van honende spot, toen zij Brand strak aanzien- de langzaam zei:

— Zo... zo... dus dat was de bedoeling van die nobele bevrijding. Knap bedacht, dat moet ik zeggen, maar een beetje gewaagd. Moet ik je nog zeggen, dat ik nu weet, dat de Grote Dallah van de hele onderneming niets afwist? Wat heb je hierop te zeggen?

— Niets anders, dan dat wij dom zijn geweest, antwoordde Brand rustig, we hadden je kalm in je cel moeten laten.

De vrouw gaf geen antwoord. Zij bleef Brand met haar zwarte ogen loerend aanzien, en zei na enige ogenblikken:

— Je bent het, helaas, niet zelf; je bent maar een van zijn assistenten. Dat is jammer maar niet onoverkomelijk. Je bent een van zijn vrienden, en je zult wel alles van hem afweten. Je hebt door mij het geheim van de Grote Dallah willen doorgronden, en dat is je mislukt, door jou hoop ik Raffles terug te vinden, en wij zullen beter middelen toepassen. Weet je waar hij nu is, die beroemde, Grote Onbekende?

— Zo ongeveer zou ik het wel kunnen zeggen, ik doe het niet, antwoordde Brand, altijd even bedaard.

— O, nee? Je zult misschien wel van gedachten veranderen. Wij hebben van die middeltjes, die zelfs de koppigste ezels tot rede brengen.

Allen waren onder dit korte gesprek binnen gekomen, op één man na, die de deur van buiten grendelde, en daar waarschijnlijk de wacht bleef houden.

De schurken zouden in elk geval hun voorzorgsmaatregelen wel goed genomen hebben.

En nu zag hij, dat er in het onderaardse vertrek ongeveer midden onder de lamp een stevige tafel stond, met vier of vijf stoelen er omheen. Ook merkte hij aan een der wanden een telefoon-toestel op. Hij zag verder nog een paar hefbomen, en andere toestellen, waarvan hij de betekenis niet dadelijk be-

greep.

Wel stond het voor hem vast dat er in het verlaten huis ergens een goed verborgen verbinding was geweest tussen dat huis en deze schuilplaats. Verder begreep hij dat men, langs dezelfde weg van dit vertrek uit, electrisch de straatdeur kon openen van het onbewoonde huis.

Liza Fraser had hier waarschijnlijk direct een kapitein van de Grote Dallah opgebeld en toen was natuurlijk direct gebleken, dat er van een bevrijding geen sprake was geweest, en dat anderen zich hadden uitgegeven voor luitenant van de Dallah. Een vrouw van de schrandereheid van Liza moest toen onmiddellijk hebben ingezien, hoe de vork aan de steel zat. Zij had al degenen die zich hier bevonden naar het eenzame huis ontboden, en die waren nog juist bijtijds gekomen, om de brutale indringer te vangen.

Het hart van Brand klopte van blijdschap, toen hij bedacht dat het niet Raffles zelf was geweest, die zo dom in de val was gelopen.

Geen aardse macht zou in staat zijn, hem te doen zeggen, waar men Raffles zou kunnen vinden. Hij wist maar al te goed wat dan het einde zou zijn.

De vrouw die nog altijd haar gevangenskleren van ruwe, grijze stof droeg, bleef Brand aankijken.

Eindelijk zei zij langzaam:

— Ik zou wel eens willen weten, wat je er toe zou kunnen brengen de verblijfplaats van Raffles mede te delen.

— Niets ter wereld, antwoordde hij rustig.

— Zeg dat niet zo haastig. Anderen hebben tiergelijke dingen ook wel eens gezegd, en zij zijn ten slotte toch op hun besluit terug gekomen. Ik ken middeletjes, die ik zelf heb bedacht, ofschoon ik moet erkennen, dat een oude, Chinese vriend van mij daarbij behulpzaam is geweest. Heb je wel eens gehoord van het genie der Chinezen om hun medemens te martelen?

— Ik weet er alles van, antwoordde Brand bedaard. Zij zijn er meesters in. Maar ik, op mijn beurt, weet middelen, om alle folteringen nutteloos te doen

zijn.

— Zelfs een einde aan je leven maken? vroeg de vrouw honend. Dat zullen wij je wel weten te beletten.

— Je zult niets kunnen beletten, heren Brand. Je kent mijn middel niet. Ik heb geen revolver, vergif of mes of iets dergelijks nodig. Laten wij er over zwijgen. Uit mijn mond zullen jullie nooit horen, wie wat en waar Raffles is, dus waarom moet er dan over worden gesproken? Ik ben door mijn eigen onnadenkendheid in jullie handen gevallen. Doe dus wat jullie willen en maak er een einde aan.

— Dat zullen wij, zei de vrouw, maar niet dan nadat wij onze middelen tegenover elkander hebben gesteld. Jongens jullie weten wat ik bedoel, maak alles daarvoor gereed.

Op dit oogenblik klonk de telefoon.

De mannen, die Brand reeds hadden willen aangrijpen, keken elkander en toen de vrouw verbaasd aan.

Liza Fraser nam de hoorn op en Liza zei snel een paar voor Brand volkomen onbegrijpelijke woorden, en luisterde toen met een strak gelaat naar hetgeen er verder werd gezegd. Zij werd bleek en scheen volkomen van streek.

Toen klonk haar schorre stem bevelend:

— Kom onmiddellijk hier... ik... er is misschien een middel, maar er is er ook maar één. Heb je de kleren, zoals ik zoëven gezegd heb. Vlug dan; de minuten kunnen kostbaar zijn.

Het was duidelijk zichtbaar dat haar hand, waarmee zij de hoorn op de haak legde, beefde. Zij wenkte een van de mannen bij zich, een grof gebouwde vent met een laag voorhoofd en borstelige wenkbrauwen, met wie zij op zachte toon een paar woorden wisselde, onverstaanbaar voor de anderen. De man leek hevig te schrikken, en uitte een gesmoorde vloek.

Terwijl zij nog spraken, klonk boven hun hoofden enig gerucht, en toen verscheen er boven aan de ijzeren ladder, een kleine, magere man, met een puntschedel, blootshoofd, vrij goed gekleed, die een bundeltje kleren onder de arm had, dat hij naar beneden wierp, waarop

hij zelf met de vluheid van een aap naar beneden klom.

Hij sloeg nauwelijks acht op Brand, die van het hele voorval geen steek begreep, maar liep dadelijk naar de vrouw, met wie hij een driftig fluisterend gesprek begon, dat Brand van de plek waar hij stond, onmogelijk kon verstaan. De vrouw stelde een paar malen een vraag, en kwam eensklaps op Brand toelopen.

— Luister zei zij, jij weet dat je leven in onze handen is, niet waar?

— Daar ziet het wel naar uit, antwoordde Brand laconiek.

— Wij willen het sparen, en dat niet alleen, maar wij willen je een aandeel geven in een zeer grote buit, mits je ons helpt.

Brand keek haar verbaasd aan, en herhaalde:

— Helpen? Waarmee moet ik helpen?

Brand had teveel gezichten gezien onder allerlei omstandigheden, om niet dadelijk te zien, dat de vrouw geen comédie speelde, maar werkelijk over iets in angst zat, en, hoe vreemd het moge klinken, zijn hulp scheen nodig te hebben. Wat was er eensklaps gebeurd, dat zijn toestand zo zeer gewijzigd had?

De vrouw wrong de handen en hernam:

— Jij zelf kunt ons niet helpen, ik vergis mij. Het is Raffles, die wij nodig hebben. En nu onmiddellijk. Je moet je met hem in verbinding kunnen stellen. Neen, het is geen valstrik, dat zweer ik bij alles wat mij lief is. Jullie kunnen je voorzorgen nemen. Jullie kunnen zelf voorschrijven wat er gedaan moet worden, een man zal jullie de weg wijzen, meer niet.

Zij sprak op een zonderlinge, stotende wijze, en scheen met moeite naar haar woorden te zoeken. Het was maar al te duidelijk, dat zij in een toestand van grote opwinding verkeerde. Haar angst was oprecht, en niet geveinsd, en de verbazing van Brand nam toe.

Zij echter vervolgde, na diep te hebben adem gehaald:

— Er zijn dingen die nog zwaarder wegen dan wraak te nemen op Raffles. Ik garandeer hem absolute veiligheid, als hij zou willen helpen. En hij kan geld krijgen, veel geld.

— Maar wat hij te doen krijgt, kan dat niet gedaan worden door een van je vrienden? vroeg Brand, nog altijd wantrouwend.

Stampvoetend beet de vrouw hem toe:

— Denk je dat ik gek ben? Geloof je dat ik zijn hulp zou inroepen, als het niet absoluut noodzakelijk was? Ik weet dat Raffles de enige is, die het kan. Er moet een brandkast geopend worden, een safe in een bank, en nu onmiddellijk, zonder tijdverlies. Ik zeg je dat slechts een van ons jullie beiden naar dat huis zal brengen. Gevaar is er dus niet voor jullie bij, maar aarzel nu niet langer, en tracht je met Raffles in verbinding te stellen.

— Dat behoeft niet meer, Liza Fraser. Hier ben ik al.

De deur had zich verder geopend, zonder dat iemand het merkte, en Raffles stapte kalm het vertrek binnen, op de hielen gevolgd door Henderson. Beiden waren gemaskerd.

En achter hen liep, kwispelstaartend, een kleine, ruigharige terrier, die aanstonds vol vreugde en zacht jankend van blijdschap tegen Brand opsprong.

HOOFDSTUK VI

DE INHOUD VAN DE SAFE

De binnentredenden waren gewapend met hun revolver, maar niemand van de aanwezigen dacht er aan, hen in de weg te treden, zo zeer waren allen verblijft door deze plotselinge binnenkomst.

De deur was immers aan de andere kant gegrendeld en goed bewaakt.

Brand begreep dadelijk dat de trouwe hond met zijn fijne neus zijn spoor gevonden had, van het punt af, waar hij zijn auto had geparkeerd, maar van het overige begreep hij ook niet veel.

Liza Fraser scheen hier ook het eerst aan te denken, want zij vroeg direct:

— Waar is onze vierde bewaker? Is hij dood?

— In zekere zin ja, antwoordde Raffles glimlachend. Maar binnen zes uren zal hij weer uit zijn zware slaap ontwaken. Ik heb hem van verre met een windpistool een stalen naaldje in zijn vete nek geschoten, dat hem onbeduidend verwondde, maar hem toch onmiddellijk als het ware verlamde. Hij was zo

dom geweest, een lantaarn vlak bij zijn hoofd op te hangen, en mijn schot kon niet missen.

De vrouw was witter geworden dan een doek, en men kon zien, dat zij in haar binnenste een zware strijd voerde tussen haar haat, en de stellige wetenschap, dat zij de hulp van die man onmogelijk kon ontberen.

— Je hebt dus verstaan wat hier gesproken werd? vroeg zij tenslotte toonloos.

— De laatste zinnen tenminste.

— Wat was je van plan, als je het niet gehoord zou hebben?

— Wel, jullie allemaal overhoop te schieten, als je aan verzet gedacht zou hebben, en mijn vriend te bevrijden, antwoordde Raffles bedaard, en hij toonde, zijn groot zakmes, waarna hij vervolgde:

— Ik zie echter, dat ik dit niet nodig zou hebben gehad. Jullie hebben hem niet gebonden, rekenend op de over-

macht. Maar laten wij ter zake komen. Je vraagt mijn hulp. Erken je dat ik op het oogenblik bij machte ben, die te weigeren, als ik dat verkies?

— Ik erken het, antwoordde de vrouw op doffe toon, maar ik hoop dat je je hulp zult willen verlenen, omdat er veel geld buit te maken is.

— Er was sprake van een bank, welke bank is dat?

— De Midland Agricultur Bank in de Putney Street; het is hier dicht bij.

Er vloog een trek van verbazing over het gelaat van Raffles, die echter onmiddellijk weer verdween. Hij vroeg kalm:

— Jullie hadden het vannacht op die bank voorzien? Had de Dallah die inbraak voorbereid?

— Ja.

— Is hij daar zelf?

— Neen, antwoordde de vrouw snel, schuw de blik afwendend. Zijn plan is mislukt, naar het schijnt. Maar die safe moet open en wij weten, dat jij alleen het kunt. De deur, die de safe afsluit, is rond en van nikkel stalen hengsels voorzien. De sponning is vijfvoudig en de deur moet er in worden dicht gedrukt.

— Wat is mijn aandeel, als ik er in slaag, de safe te openen?

— De helft, antwoordde de vrouw, zonder de minste aarzeling.

— Dat laat zich horen. Ik kan er natuurlijk van op aan, dat de inleidende maatregelen achter de rug zijn? Want ik weet dat er een nachtwaker in de kelder is. Als die man soms uit de weg moet worden geruimd, dan doe ik niet mee. Ik wil geen geld, waar bloed aan kleeft.

— Hij is alleen bewusteloos gemaakt.

— Hoe konden je vrienden de bank binnen komen?

— Door een korte gang, die van een ander huis uit is gegraven. Dat werk duurde veertien dagen. Geloof je dat je ons kunt helpen?

Raffles sloeg op zijn borstzak en zei met een lachje:

— Het is een gelukkig toeval, dat ik alles bij mij heb, wat er nodig zal zijn. Jij wijst ons dus de weg, en de ande-

ren blijven hier. En geen grapjes, want ik ben niet van plan om die te dulden.

— Ik ga ook mee, zei de vrouw haastig.

— In die gevangeniskleren.

— Neen, natuurlijk niet; wacht maar even.

De vrouw had nog zo veel fatsoen dat ze een dwarsgang inging en haastig de kleren aantrok, die de kleine mageré man had meegebracht. Nadat zij klaar was, kwam zij weer voor de dag, en zei:

— Zo zal niemand mij herkennen.

— Het is te hopen voor jou, want het bericht van je ontsnapping is al overal bekend.

De vrouw maakte een beweging van schrik, en vroeg:

— Hoe weet je dat? Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten?

— Omdat ik een radiotoestel in mijn auto heb, antwoordde Raffles kalm. Even voor ik de taxi van mijn vriend hier vond, ving ik het bericht op, dat door de politie op dit oogenblik over je ontsnapping in heel Engeland wordt uitgezonden. De gil, die je op het platte dak van de gevangenis-ziekenzaal slaakte, heeft je verraden. Het is nog een geluk, dat het een half uur heeft geduurd, voor ze aan de ziekenzaal dachten, en je bed leeg vonden.

De vrouw mompelde iets en zei toen schouderophalend:

— Het komt er voorlopig niet op aan. De hoofdzaak is dat je ons wilt helpen.

— Je bent wel zeer gebrand op het goud, dat er in de safe zit? vroeg Raffles, zich gereed makend om te vertrekken.

— Ja, antwoordde de vrouw kortaf. Waarom zou ik het ontkennen.

— Hoeveel is het ongeveer?

— Precies weet ik het niet, maar je zult niet te klagen hebben.

Raffles wierp haar een eigenaardige blik toe, en zei, zijn browning in zijn schouderholster latende glijden:

— Dat hoop ik. Ik werk niet gaarne voor niets. En daarom, het zekere voor het onzekere nemend, zou ik de heren willen uitnodigen, mij de inhoud van hun zakken af te staan.

Met een verwonderlijke vlugheid doorzocht Brand de zakken van de bandieten, die bleek van woede moesten dulden, dat niet alleen hun wapens, maar ook hun portefeuilles overgingen in de zakken van dezelfde man, die zij nog pas zo kort geleden in hun macht meenden te hebben.

En de blikken, die zij op de vriendin van hun aanvoerder wierpen, waren ook niet van de vriendelijkste soort.

Het hele onderzoek had niet langer dan een minuut geduurd, en Brand rapporteerde met de nauwkeurigheid van een boekhouder:

— Drie portefeuilles, tezamen bevattend ongeveer twaalfhonderd pond sterling, een gouden sigarettenkoker, een portemonnaie met een inhoud van drie pond en vier shilling.

— Drie pond en vier shilling, riep Raffles op minachtende toon. Geef onmiddellijk dat bedrag terug aan de arme drommel, wie je dat ontnomen hebt. Ik wist niet, Liza Fraser dat er zulke beroeide klanten onder je troep waren. En nu gaan we aan de slag, maar niet te veel gezelschap, wat ik je verzoeken mag. Dat magere heerschap daar gaat mee, en jij, en de rest blijft hier, tot wij een eind op weg zijn. Niemand van jullie mag ons volgen.

— Wees daar maar niet bang voor, riep Liza Frazer, dat gebeurt zeker niet. Ik beveel jullie, uit naam van de Dallah, hier rustig een kwartier te blijven, en dan naar huis te gaan. Jullie mogen volstrekt niet naar de Bank komen, dat zou te gevaarlijk zijn.

Raffles had zich al naar de voet van de ijzeren ladder gewend. Hij stond dus met de rug naar het vertrek toegekeerd. Maar in zijn linkerhand hield hij een klein zakspiegeltje en hij glimlachte. Hij had duidelijk gezien hoe de vrouw onder het spreken van de laatste woorden, menende ongezien te zijn, een van de mannen, die het dichtst bij haar stond, op de tenen trapte.

— Ga je gang maar, feeks, mompelde hij voor zich heen. Dat gebaar wil natuurlijk zeggen, dat zij precies het tegenovergestelde moeten doen van wat je zogenaamd beveelt. Nu, wij zullen

wei eens zien, wie er aan het langste eind trekt.

Zwijgend bleven de anderen achter.

De rioolbuis, waarin zij nu kwamen steeg langzaam, werd wijder, en eindigde, nadat men enige minuten bij het licht van twee zaklantaarns zwijgend was voortgegaan onder in een soort put, twee meter hoog, en van boven afgesloten met een ijzeren deksel.

— Je kunt het openduwen, er is geen gevaar, zei de vrouw kortaf tot Henderson die het langst was, en gemakkelijk het deksel kon openen, zonder zelfs de voet te zetten op het korte laddertje, dat tot aan het luik reikte.

Allen klommen naar buiten en bevonden zich nu in een holle, grote ruimte, blijkbaar wat er over was van een oude fabriek, met afgebrokkelde muren en roestige overblijfselen van machineonderdelen.

De kleine, magere man wees de weg, en een ogenblik daarna stonden allen in een stikdonkere steeg, uitlopend op een vrij brede straat.

Raffles herkende onmiddellijk zijn omgeving, en fluisterde:

— Het is zeker een half uur gaans tot aan de bank. Heb je een auto?

— Daar staat de wagen waarmee ik gekomen ben, geparkeerd, zei het kleine mannetje. Maar daar kunnen we onmogelijk allemaal in.

— James, ga onze wagen halen, zei Raffles kortaf. Die staat hier vlak bij. Je hoeft alleen maar om het blok heen te lopen.

Zodra zijn voetstappen niet meer gehoord werden, vroeg Brand:

— Wat doen we met de taxi?

— Laat die voorlopig maar rustig staan waar hij staat.

Op dat ogenblik klonk het geluid van een naderende auto, en een grote, grijze wagen stopte vlak voor het slopje. Dadelijk liepen allen er op toe, en de vrouw fluisterde:

— Laat hem zo snel mogelijk rijden, en stoppen voor het huis dat het nummer I7 draagt. Wij hebben de benedenverdieping gehoord, en zijn daar gaan graven.

— Snel rijden, James, en stoppen

voor het huis nr 17 in Putney Street, zei Raffles.

En alleen voor Henderson hoorbaar voegde hij er aan toe:

— Je zet vervolgens de auto in de garage, schuin aan de overzijde, en vervolgens houdt je nauwkeurig, goed verborgen, de bank en het huis nr 17 in het oog, vooral het laatste. Je laat daar niemand binnen gaan, tenzij het politie is. Goed begrepen? In geen geval de drie lui, die je in de kelder van het riool gezien hebt.

Mochten ze komen, en het huis willen binnendringen, dan weet je wat je te doen staat.

Binnen vijf minuten had de auto de vrij korte afstand afgelegd. De vrouw en de anderen stapten uit, en de wagen reed onmiddellijk weg.

Het was nog volkomen donker, want pas over een uur zou de zon opkomen. De kleine man had reeds de buitendeur met een sleutel geopend en vlug traden allen binnen, liepen door de gang van het onbewoonde benedenhuis, gingen een trap af, nadat het magere mannetje weer een deur had geopend en bereikten zo een kelder, waar alles er op wees dat vakkundigen een betrouwbare tunnel hadden gegraven. Er lag een grote hoop aarde, een stapel stutten, een aantal planken, en in een hoek stond een benzinemotor. Verder lagen er nog houwelen, spaden en andere gereedschap over de stenen vloer verspreid.

Raffles had zijn zaklantaarn ontstoken, en wierp een vluchtige blik om zich heen. Toen richtte hij zich om, naar de vrouw met de woorden:

— Kan het zijn, dat ik hier iets hoor? Zijn er nog mensen bij de safe achtergebleven?

— Twee, antwoordde de vrouw kortaf. Zij wilden proberen, de deuren te openen, maar ik weet zeker dat het vruchteloze arbeid is geweest.

Raffles haalde onmerkbaar de schouderaars op, en zei tot de kleine man:

— Waarde heer, wees zo goed, de tunnel binnen te gaan, en terug te keren met de revolvers van uw vrienden. Breng hen tevens op de hoogte van wat er tussen deze dame en mij is overeengeko-

men.

Zonder iets te zeggen verdween de bandiet in de gapende opening van de lage tunnel, waar men alleen kruipend door kon gaan.

Binnen enkele minuten was hij terug, en reikte Raffles zwiingend niet alleen twee revolvers, maar ook een sterk knipmes en een rubber, met lood verzwaaarde knuppel over.

— Je ziet wel dat we ons volkomen aan je toevertrouwen, zei Lize Fraser met een glimlach.

— Dat moet ook, anders komt er van mijn medewerking niets, antwoordde Raffles laconiek. En laten wij nu voortmaken, want het zou zeer onaangenaam zijn, als wij door het daglicht werden verrast.

Hij zelf kroop het eerst door de tunnel, die wel twintig meter lang was en dus minstens onder twee huizen doorliep. De gang was voortreffelijk gemaakt onder toezicht van mensen, die dat werk verstonden. De stutten waren oordeelkundig geplaatst, en stevig.

De gang bleek regelrecht uit te lopen in de safe van de Midland Bank, een ondergronds vertrek, geheel van beton, met uitzondering van de vloer, die ook hier het zwakke punt bleek te zijn.

Twee mannen, in overalls gestoken, stonden dicht bij de ronde stalen deur van een grote kluis, met de vuisten in de zijde, en met gerimpeld voorhoofd.

Er stond een zuurstofapparaat in een hoek, er lag een kleine, stalen cylinder bij, en dicht bij de kluis stond een wijd geopende tas met inbrekerswerktuigen, tangen, beitels en fijnere instrumenten.

Raffles liep onmiddellijk op die tas toe, zonder zelfs acht te slaan op de beide norske bewakers van het onderaardse verblijf, dat verlicht werd door een elektrische lamp in het midden van de zoldering, onderzocht de inhoud en zei na enige ogenblikken:

— Lang niet kwaad, om een kast uit het jaar 1890 open te breken. Voor zo'n moderne, ronde stalen deur deugen zij echter niet.

Hij zette de tas weer neer, bukte zich, en bekeek met de grootste aandacht het slot.

Toen hij zich weer oprichtte lag er op zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

Allen waren nu in de kelder aanwezig. Het was een kaal vertrek, met als enig meubelstuk een kruk op drie poten, waarschijnlijk bestemd voor de nachtwaker.

Liza Fraser was naast Raffles komen staan, en vroeg, met moeite sprekend, en met de blik op de gesloten kluisdeur gevestigd:

— Zou je kans zien de deur te openen?

— Het zal wel gaan dunkt me, maar je moet me eerst eens vertellen wie de onhandige bliksem is geweest, die die deur weer gesloten heeft, nadat ze eenmaal open was?

Er kwam geen antwoord op die vraag. Raffles keek beurtelings de vrouw en de drie mannen aan. Toen haalde hij de schouders op en zei:

— Jullie schijnen die domoor liever niet aan te wijzen. Best... Dat moeten jullie weten, maar ik kan aan zekere tekenen zien, dat deze deur geopend is, en kort daarna weer gesloten. Men schijnt dus niet de tijd te hebben gehad, het geld en de waardepapieren er uit te halen, die er zich binnen in moeten bevinden. Dat komt er van als men te overhaast te werk wil gaan. Maar... en dat weten jullie misschien niet... er zijn tegenwoordig kluisdeuren, die uit zich

zelf weer dicht gaan, tenzij men het mechanisme kent, en het buiten werking weet te stellen. Nu, wij zullen eens zien, wat er met dit slot is aan te vangen. Het ware beter geweest als jullie met jullie vurige vingers er van af waren gebleven. Met die onbruikbare werktuigen kon dat niets uithalen. De man die de deur voor het eerst opende had er meer verstand van. Amice, kom eens hier en help mij.

Brand kwam toelopen en Raffles sprak fluisterend een paar woorden tot hem. Het volgende ogenblik glinsterden enige fijne werktuigjes tussen zijn vingers, en hij zette zich aan het werk.

Hij begon met het stalen ronde handele op te draaien, waardoor de cijferschijf zichtbaar werd. Het zwakke tikken van het mechanisme daarbinnen voor iedereen onmerkbaar, plantte zich voort door het metaal tot in de fijne gevoelige vingertoppen van Raffles, die de kast bijna niet schenen aan te raken.

Toen was het alsof daarbinnen iets met een korte tik knapte. Raffles glimlachte.

Raffles bukte zich en zijn rechterhand greep iets, dat hij naar voren trok, en buiten de kast sleurde. Het was het lichaam van een bewusteloze man.

— Misschien zal niet iedereen dit een schat noemen, zei Raffles ironisch, maar ik heb het genoeg, u de Grote Dallah voor te stellen, Miss Liza.

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE OGENBLIKKEN

Niemand sprak een woord. Niemand scheen erg verwonderd, maar op ieders gezicht was de spanning zichtbaar.

Raffles had de man, die hij uit de kluis had bevrijd, op de rug gewenteld. Diens gelaat was nog altijd met een rood masker bedekt, bestaande uit een kap van rode zijde, puntvormig, zoals men ze ook wel ziet op afbeeldingen van leden der beruchte Ku-Klux-Klan.

Waarschijnlijk had hij nog geprobeerd toen de steeds schaarser wordende lucht

hem dreigde te doen stikken, zich die kap van het hoofd te rukken, maar dat was hem slechts ten halve gelukt, want men zag niets dan een stukje van de kin.

Raffles keek de vrouw doordringend aan, en zei:

— Natuurlijk heb je dit alles geweten, maar je vreesde dat ik zou weigeren, mijn hulp te verlenen als je het mij vertelde. Je moet me wel heel slecht kennen. Het ging om een mensenleven.

Ik vind het echter zeer en zeer merkwaardig, dat een man als jullie aanvoerder niet eens heeft geweten, dat die landbouwbank niets anders dan een zwendelonderneming is, en dat er zeker niet veel contant geld in deze kluis zou zijn. Maar intussen zal ik nu aanstonds weten wie hij is, die geheimzinnige bendeleider. Was je daar in het geheel niet bang voor, Liza Fraser?

Heel even keek de vrouw hem aan, met een loerende blik, en zei, de schouders ophalend:

— Ik had gedacht dat alles anders zou lopen... En dan... het was er mij in de eerste plaats om te doen, dat zijn leven gered zou worden. De rest was bijzaak.

— Is dat werkelijk zo? vroeg Raffles langzaam. Had je niet gehoopt, dat jullie ons toch nog zoudt kunnen overweldigen?

De vrouw zweeg, en Raffles keek eens rond.

Weer keek hij neer op het lichaam van de Dallah. Het hoofd had zich even bebogen maar zijn ogen waren nog dicht. Aanstonds zou hij tot bewustzijn komen en dan zouden zij eens met elkander praten, de gevaarlijke sluwe bendeaanvoerder, en de schrandere, stoutmoedige avonturier.

Vervolgens trok hij de kluisdeur wat verder open, en wierp een blik in de kluis.

Op de bodem stond een klein valies, en er lagen een paar pakjes bankbiljetten en enige rollen goudstukken.

— Ruim dat eens bij elkaar, Charles want het zal toch wel de moeite waard zijn, zei hij tot Brand, die het viertal bandieten onafgebroken in het oog had gehouden.

— Let dan goed op dat ontuig, zei Brand, want zij zien er uit alsof zij wat in het schild voeren.

— Wat zouden zij kunnen uitrichten? zei Raffles schouderophalend. Over enkele minuten zijn wij hier weg, om plaats te maken voor de politie, die ik zal oppellen. Hoe eerder je de boel bij elkaar hebt, hoe eerder wij weg zijn.

— Hadden we die vent maar gerust in de kluis laten liggen, mopperde Brand

nijdig.

— Maar Charles, zei Raffles op verwijtende toon, hoe heb ik het nu met je? Een mensenleven is een mensenleven. Met open vizier wil ik hem bestrijden maar om hem te laten verrekken, als hij hulpeloos is... neen... dat strijdt tegen al mijn gevoelens. Daarenboven moest ik toch volkomen zeker van mijn zaak zijn. Ik wilde mij met eigen ogen overtuigen, dat die vent werkelijk zo onhandig is geweest de deur achter zich te laten dichtvallen. Je moet me toch eens vertellen hoe dat kwam, Liza.

— O, als je dat persé wil weten, dan zal ik het je zeggen, antwoordde de vrouw met scherpe stem. Geloof je werkelijk, dat de Dallah een kind is, en een kluisdeur achter zich zou toetrekken, zonder reden? Neen zo'n kinderlijke stommitieit heeft hij niet begaan. Ik zie niet in waarom ik het je niet zou vertellen. Een van zijn mannen is verkikkerd op me, en wilde hem van de baan hebben. Terwijl ze hier bezig waren, en nadat de Dallah de deur had geopend en de kluis was binnen gegaan, duwde die schurk de deur zacht achter hem dicht.

— Dat was een gemene streek van die schurk, zei Raffles ironisch. Leeft hij nog?

Als antwoord klonk een kort lachje van de kant, vaar de twee ontwapende bandieten stonden.

— Ahum... ik begrijp het, zei Raffles. Die lach is duidelijk genoeg. Nu, zo is tenminste de Dallah gezuiverd van de smet, die ik op zijn bekwaamheid had geworpen. Ben je klaar Charles?

— Nog een moment, bromde Brand, die in de donkere kluis aan het werk was. Er is zeker niet meer dan twaalfhonderd pond.

— In ieder geval is dat de moeite van het meenemen waard, zei Raffles. Beter dat wij het doen van een voortvluchtige, frauduleuze bankroetier. Ik geloof stellig, dat de directeur juist van plan was, morgen met de noorderzon te vertrekken. En nu zullen wij eens kijken, hoe onze waarde tegenstander er eigenlijk uitziet.

De ogen van Liza Fraser flikkerden

boosaardig, toen ze op luide toon zei:

— Weet wel, in welk gevaar je je geeft, Raffles. Nog nooit heeft iemand het gewaagd het geheim van de Grote Dallah te doorgronden. Laat hem zijn anonimiteit behouden, als je niet wilt dat je er je hachje bij inschiet, zoals het al velen is gegaan.

— Dan zal ik de eerste zijn, die het ongestraft hoopt te doen, liefje, zei Raffles koel, en zijn vingers grepen reeds naar de punt van de rode kap.

Op dat ogenblik klonken er achter de halfgesloten deur snelle voetstappen in de gang; Raffles richtte zich dadelijk op, en greep naar zijn revolver.

Op hetzelfde ogenblik werd de deur open gerukt, en een stuk of vier politie-agenten vertoonden zich in de deuropening.

De inspecteur, die bij de agenten was, trad op Raffles toe, en zei bars:

— Wie ben je? Wat doe je hier?

En toen gebeurde er iets, hetgeen Raffles de overtuiging gaf, dat hij ditmaal gevaar liep, met zijn eigen wapens te worden verslagen.

Hij was te vaak met de Engelse politie in aanraking geweest, om niet te weten, dat alle manschappen ongewapend zijn en zelfs geen wapenstok dragen, maar deze agenten hadden hem direct een revolver op de borst gezet, die zij uit een schouderholster onder hun tuniek hadden gehaald.

Hij doorzag de truc toen direct, maar het was te laat.

Hij liet een langgerekt gefluit horen, trok de wenkbrauwen bijeen en zei zeer kalm:

— Ik zie het al, een flater. En ditmaal van mijn kant. Charles, laat die revolver zakken het wordt anders een nutteloos bloedbad. Zij zijn nu met hun zeven, en allen gewapend.

Liza Fraser, die zich zelf niet verroerd had, kwam nu langzaam op Raffles toe met ogen die van zegepraal fonkelden en zei op sarrende toon:

— Zo, nu heb je genoeg gepraat, en zullen wij ook eens wat zeggen. Gemeene, vuile hond. En zij spuwde hem in het gezicht.

De Dallah was reeds half overeind

gekomen, en steunde met zijn elleboog op de vloer. Door de gaten in de kap zag men zijn ogen schitteren. Die ogen waren vast op Raffles gericht, terwijl twee mannen hem onder de armen grepen, en op zijn voeten zetten.

— Jullie hebben hem dus weer? vroeg hij met nog zwakke stem. Wie hem te pakken heeft gekregen zal ik rijk belonen.

— Ja, het is vreemd gelopen, zei Raffles bedaard. Eigenlijk had ik gedacht jou te pakken te krijgen. Je moet weten dat ik je uit die kluis heb gehaald, waarin je dreigde te stikken. En ik had zo graag je tronie eens in ogenschouw genomen.

De Dallah was langzaam naar hem toegekomen, wankelend en zich steunend op de schouders van twee mannen, en zei tergend langzaam:

— Is dat werkelijk het geval? Nu je hebt mij een grote dienst bewezen, en dus zul je je zin hebben. Ik heb een goed plannetje, en dat zullen wij eens vlug en netjes uitvoeren. Fouilleer hem zorgvuldig, of, nog beter, trek hem al zijn bovenkleden uit, ook zijn schoenen, want ik heb wel eens van zijn holle zolen gehoord. Dan pas ben ik overtuigd, dat hij niets meer bij zich heeft.

Vlug werd aan dit bevel voldaan.

— Klaar? vroeg de Dallah, die nu geheel was bijgekomen, en met over elkaar gekruiste armen had toegekeken. Luister nu, jullie alle twee. Mijn geduld is uitgeput. Je dagen en die van je helper zijn geteld. En daarom, omdat er nu geen redding meer voor je mogelijk is, zul je mijn gelaat zien. Ga de kluis binnen.

Een ogenblik aarzelden de twee vrienden, maar vier revolverlopen tussen hun ribben gedrukt, spraken een al te duidelijke taal.

Achteruitlopend gingen zij de kluis binnen.

Langzaam bracht de Dallah zijn hand omhoog en trok het masker weg.

Raffles en Brand zagen een bleek, knap, maar wreed gelaat van een man van ongeveer dertig jaar, glad geschorren en met opvallend dicht geplante wenkbrauwen, die boven de neus waren

samen gegroeid.

Raffles nam het gelaat in een oogwenk scherp in zich op en hij wist dat hij het nooit meer zou vergeten, als hij tijd van leven had gehad.

De Dallah had de kap weer opgezet en Raffles en Brand hoorden de zware, stalen deur van de gang zacht in de sponning vallen.

Toen drukten drie of vier mannen met hun volle gewicht tegen de kluisdeur, en deze sloot zich snel.

Van dat ogenblik af hoorden Raffles en Brand niets meer, behalve hun eigen ademhaling, en zij wisten dat daarbuiten ook niemand iets zou horen al zouden zij in staat zijn, nog zo hard op de stalen deur te bonken of er tegen te schoppen met hun schoenen, als zij die hadden gehad.

Zij hoorden niets van de aftocht der bandieten, niet het minste geluid drong tot hen door.

— Ik vrees dat dit het einde zal zijn, Charles, zei Raffles na enige ogenblikken. Ik twijfel er niet aan, of wij zullen ons kunnen bevrijden van die touwen maar wat helpt ons dat?

— Die vervloekte duisternis is het ergste, mompelde Brand. Hoe is het mogelijk, dat Henderson die vier schurken heeft laten doorgaan?

— Wel, dat zou niet gebeurd zijn, als onze goede reus wat minder trouw mijn bevelen had opgevolgd. Ik had gezegd, dat hij iedereen moest tegenhouden, behalve politie.

— Dan zijn wij verloren, zei Brand bedrukt, tenzij Henderson ongerust mocht worden over ons wegblijven, en komt kijken.

— Ik vrees dat dat weinig zou helpen, amice. Wij weten dat Henderson ontzaglijk sterk is, maar de kracht van tien reuzen zou niets baten. Men kan zulk een deur alleen van buiten af openen met de sleutel, en met kennis van zaken. Ja, een steekvlam zou het kunnen doen, maar voor de deur bezweek, zouden wij gestikt zijn.

— Hoe lang denk je dat wij zullen kunnen ademen in deze ruimte? vroeg Brand na een ogenblik.

— Op zijn hoogst een uur. Zelfs de

Dallah was al bijna gestikt, en die was alleen. En toch is hij niet veel langer dan anderhalf uur daarbinnen geweest.

— Wat doe je? Ik voel je bewegen.

— Ik schuur het touw stuk tegen de scherpe rand van een der stalen planken. Volg mijn voorbeeld. Het geeft wat afleiding.

Een kwartier lang werd er niet gesproken. De lucht werd benauwd en zwaar. Brand voelde een misselijk gevoel in zich opstijgen. Zijn slapen begonnen te kloppen. Plotseling hoorde hij de stem van Raffles die zei:

— Het touw is stuk. Draai je rug naar mij toe, dan zal ik ook jou trachten te bevrijden.

Ook het touw van Brand was reeds voor de helft doorgeschuurd, en Raffles kon het zonder veel moeite geheel los maken.

Een paar minuten bleef het stil, en toen zei Raffles:

— Wat ik nu voel is geen vrees voor de dood, die toch eenmaal komen moet, maar de onverrichte arbeid die nu niet meer voltooid kan worden. Ik heb gedaan wat ik kon, op mijn manier. Was het slecht, was het goed?

— Het kan niet slecht geweest zijn, en in het diepst van mijn hart ben ik verheugd dat ik je heb mogen helpen, zei Brand zacht.

Weinige ogenblikken later zei Brand met een stem die zich begaf:

— De lucht wordt verstikkend. Ik kan bijna niet meer ademen. Ik voel mij duizelig en zwak. Het is alsof er gloeiende sterren voor mijn ogen dansen.

— Straks zal de bewusteloosheid komen, Charles, en wij zullen inslapen, zonder pijn, en zonder zelf iets te merken van de grote overgang.

— Reken je niet meer op hulp?

— Neen. Henderson kan niets doen, zelfs als was hij nu in de kelder.

Plotseling echter zweeg Raffles en greep zijn vriend bij de arm.

— Houd je staande, en ga niet zitten, beval hij met krachtige stem. Ik heb iets gehoord.

— Gehoord? Hoe is dat mogelijk? Men zou zelfs een revolvershot nauwelijks kunnen horen.

— Het is niet in de kelder, het is aan de deur zelf. Iemand is bezig het slot te openen, maar niet met een valse sleutel. Wie kan dat zijn? Houd je stil, Charles, en bereid je er op voor, dadelijk handelend op te treden, als het moet. Het is een geluk dat onze handen vrij zijn.

Op dat ogenblik schoven met een geluid, dat hen als hemelse muziek in de oren klonk, de dikke ronde staven der sloten uit de sponning. De deur klierde... er werd een streepje licht zichtbaar, nauwelijks te zien, en Brand, die zich niet meer kon inhouden, riep uit:

— James. Een minuut later, en wij waren verloren.

Er klonk een kreet van schrik, en onmiddellijk begon de deur zich weer te sluiten, maar Raffles wierp er zich met al zijn kracht tegen aan, en Brand hielp hem, met een kracht die vertiendubbeld werd door de wanhoop.

De kracht buiten de deur verminderde, de kracht daarbinnen vermeerderde en de deur ging nu snel verder open. Frisse lucht drong naar binnen, en Raffles stak zijn hand uit, kreeg vat aan een andere hand, die een kleine revolver omkneld hield.

Hij wist de man aan de andere kant van de deur dit wapen te ontnemen, en op hetzelfde ogenblik werd die hand zo zacht als de poot van een lammetje, en een bedeesde stem stotterde verbaasd:

— Wie is daar? Wat zoek je hier?

Raffles gaf zich niet eens de moeite op die vraag te antwoorden. Maar zei langzaam het zwakke zaklantaarntje in de hoogte heffend, dat de mannen op de grond hadden gezet:

— Zo... zo... dat is een verrassing...

Mr. Turner de directeur van de Landbouwbank, in hoogsteigen persoon. Nu kan men weer eens zien dat de misstap van de een kan voeren tot de redding van de ander. U wilde er vandoor gaan met het povere restantje, dat nog in deze kluis was? Het is schandelijk om het te zeggen, maar het doet mij innig veel plezier. En wat een geluk, dat die bandieten de bewusteloze bewaker uit de gang hebben weggeslept en de deur hebben gesloten. U schijnt 't gat in de vloer niet eens te hebben gezien?

— Gat in de vloer? stotterde Mr. Turner. Geen gat in de vloer gezien... wie... waar... het is me alsof ik droom.

— Kan ik me begrijpen. Wat zit er in die tas? Laat eens zien. Bankbiljetten en goudgeld. Dat is althans een kleine vergoeding voor het geleden verlies. Mag ik u verzoeken, u uit de kleden, Mr. Turner?

— Mij uitkleden? stotterde de bankroetier, die nog steeds stom verbaasd was.

— Precies. U ziet dat ik ook maar heel weinig aanheb. U bent juist even groot als ik. en uw kleren zullen mij wel passen. Och, Charles, doe me een lol en help Mr. Turner een handje.

Bevend over al zijn ledematen, begon Mr. Turner zich van zijn bovenkleden te ontdoen. Raffles trok ze aan naarmate ze hem werden toegereikt, en een paar minuten later hadden de twee vrienden door de tunnel het huis verlaten, terwijl Mr. Turner als een razende, en nu half dol van woede verbinding poogde te krijgen met de politie, dat hem niet lukte, omdat de verbindingskabel naar buiten vakkundig was doorgesneden.

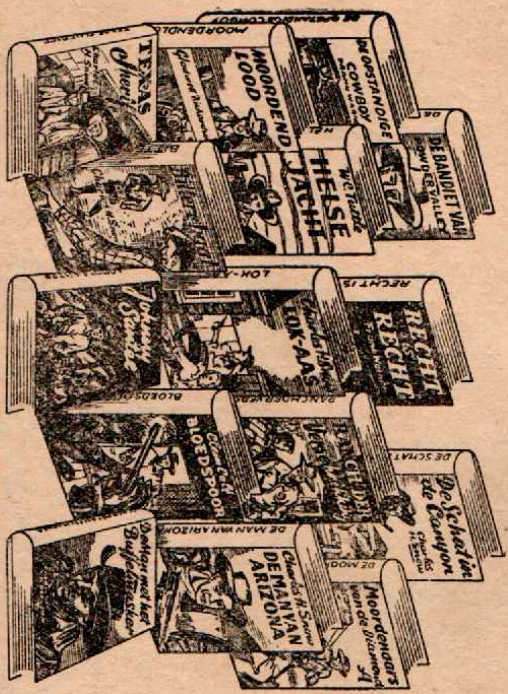
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een merkwaardige gelijkenis

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

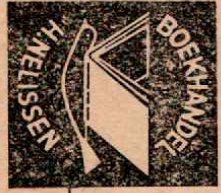

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Rechts is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } beide door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Darter Bandwell
5. Johnny Santee door Arthur MacLean } alle door Peter Field
6. Helse jacht door W. C. Tuttle } alle door Peter Field
7. Bloedspeer door Clem Colt } alle door Peter Field
8. Ranch der Verschrikking } alle door Peter Field
9. De Man met het Buitelmasker } alle door Peter Field
10. Moordend Lood } alle door Peter Field
11. De Schat in de Canyon } alle door Peter Field
12. De Man van Arizona } alle door Peter Field
13. Lokas } alle door Peter Field
14. Texas Sheriff } alle door Peter Field
15. Bittere Haat } alle door Peter Field

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 88.50. Nu slechts \$ 44.25, d.w.z. de helft van de oorspronkelijke prijs. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON
Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
ADRES: _____
L. I.